

De feesttijden des Heren

Leviticus 23 (lezen)

DE WEKELIJKSE SABBAT

Als de Heer de feesttijden, door Mozes, aan de Israëlieten bekend maakt, begint Hij met een feest dat blijkbaar zo belangrijk is, dat dit elke week gevierd moet worden.

vers 2: "De feesttijden des Heren, die gij zult uitroepen als heilige samenkomsten, zijn mijn feesttijden. Zes dagen mag arbeid verricht worden, maar op de zevende dag zal er een volkomen sabbat zijn: een heilige samenkomst; generlei arbeid zult gij verrichten, het is een sabbat voor de Here in al uw woonplaatsen."

De sabbat is een wekelijks feest dat ingesteld is door de Heer. Het is Zijn dag (Exodus 20:8).

Het is een dag die speciaal bestemd is om aan de Heer te denken. Met name moet op die dag aan de grootheid van de Heer gedacht worden. "Want in zes dagen heeft de Here de hemel en de aarde gemaakt, de zee en al wat daarin is, en Hij rustte op die zevende dag; daarom zegende de Here de sabbatdag en heiligde die."

De sabbatdag is dus een dag die terugziet op het geweldig grote scheppingswerk. Op die dag kunnen de mensen zich

verlustigen in de grootheid van hun God, die alles wat ze zien gemaakt heeft.

Het zichtbare van de schepping is niet het belangrijkste. Het gaat om de Schepper.

Het gaat erom, dat Hij de chaotische verwarring, door de kracht van zijn woord, veranderd heeft in een wereld waarvan Hij kon zeggen, dat het goed was.

Maar de sabbatdag is niet alleen een dag die terugziet op de geweldige scheppingskracht van de Heer, maar het is bovenal een dag die ziet op de toekomst.

Alle feesten van God zijn feesten die door God zijn ingesteld om Zijn grote plan te openbaren. Het zijn dus heenwijzende feesten.

Zo is het ook met de sabbat.

De wekelijkse sabbat wijst op de eeuwige rust, die zal volgen op de schepping van de nieuwe hemel en de nieuwe aarde.

God zal alle dingen nieuw maken.

Openbaring 21:1-5

"En ik zag een nieuwe hemel en een nieuwe aarde, want de eerste hemel en de eerste aarde waren voorbijgegaan, en de zee was niet meer.

En ik zag de heilige stad, een nieuw Jeruzalem, nederdalende uit de hemel, van God, getooid als een bruid, die voor haar man versierd is.

En ik hoorde een luide stem van de troon zeggen: Zie, de tent van God is bij de mensen En Hij zal bij hen wonen, en zij zullen zijn volken zijn en God zelf zal bij hen zijn, en Hij zal alle tranen van hun ogen afwissen en de dood zal niet meer zijn, noch rouw, noch geklaag, noch moeite zal er meer zijn, want de eerste dingen zijn voorbijgegaan. En Hij die op de troon gezeten is, zeide: Zie, Ik maak alle dingen nieuw."

De Heer legt door de instelling van het sabbatsgebod een verband tussen de schepping zoals die duizenden jaren geleden door God werd geschapen en de schepping die genoemd wordt in Openbaring 21.

Dit feest is ook heden nog van toepassing voor allen die weten dat zij deel hebben en zullen krijgen aan Gods plannen. Over de Sabbat, en speciaal over de verhouding Sabbat/Zondag is een aparte bijbelstudie beschikbaar.

De zeven feesten die we hierna zullen behandelen, vertellen over Gods plannen met zijn volk: Israël.

Maar ze geven ook inzicht in Gods handelen met de gelovigen, die samen de gemeente van Jezus vormen.

De sabbat is een wekelijkse feestdag, die herinnert aan: hoe het was; maar ook wijst op: hoe het zal zijn. Hoe het was bij de schepping en hoe het zal zijn bij de herschepping: Het ervaren van Gods rust.

Hebreeën 4:9-10

"Er blijft dus een sabbatsrust voor het volk van God. 10. Want wie tot zijn rust is ingegaan, is ook zelf tot rust gekomen van zijn werken, evenals God van de zijne."

De sabbat is een overkoepelend feest.

De zeven andere feesten geven alle stappen weer die er toe leiden dat Gods uitverkorenen zullen ingaan in zijn rust.

We zullen die feesten nu gaan behandelen. Het is een heel interessante tocht door de bijbel. Maar dat niet alleen, het is een tocht die ons laat zien hoe groot en liefdevol God is. En dat is een verrijking voor je leven.

Alle feesten van God zijn feesten die door God zijn ingesteld om Zijn grote plan te openbaren. Het zijn dus heenwijzende feesten.

HET PASCHA

Leviticus 23:5

"In de eerste maand, op de veertiende van de maand, in de avondschemering, is het Pascha voor de Here."

De feitelijke instelling van dit feest gebeurde al eerder dan de hier genoemde instelling.

Exodus 12:1-28 (lezen)

vers 2." Deze maand zal u het begin der maanden zijn; zij zal u de eerste der maanden van het jaar zijn".

Hier wordt niet gezegd om welke maand het gaat, maar uit andere bijbelgedeelten weten we dat het gaat om de maand Abib. (vgl. 13:4; 23:15; 34:18) Deze maand Abib valt bij ons ongeveer op maart-april. In de tijd na de Babylonische ballingschap kreeg die maand de naam Nisan.

Deze maand is vanaf de uittocht uit Egypte door God ingesteld als de eerste maand van het jaar. God stelde daarmee het jaarlijks te vieren Pascha op de eerste plaats van de te vieren feesten. Dat heeft natuurlijk betekenis.

Het Pascha is het feest dat terugziet op het voorbijgaan van de verderfengel. Het Hebreeuwse woord 'PESACH' betekent 'voorbijgaan'.

Ieder die een schaap of een geit had geslacht en het bloed van dat dier aan de beide deurposten en aan de bovendorpel streek, zal door dat teken gespaard worden voor de verdervende plaag die de Here over het land Egypte deed komen.

Het dier werd dus gedood in de plaats van de eerstgeborene in dat huis. En het bloed was het teken, dat er een dier plaatsvervangend gedood was. Een teken is een heenwijzing. Het ging er bij dit teken niet om, dat het bloed op de deurposten op zich voldoende was om de verderfengel voorbij te laten gaan. Het ging niet om de uiterlijke vorm van het ritueel, maar het ging om het heenwijzende karakter van dat bloed.

Dat bloed op die deurposten wees op het geofferde dier, dat in de plaats van de eerstgeborene werd gedood.

Maar het tekenkarakter van dat bloed wijst op het offer dat gebracht werd aan het kruis van Golgotha. Daar werd ons Paaslam geslacht in onze plaats.

Johannes 1:29

"Zie het Lam Gods, dat de zonde der wereld wegneemt."

1 Korinthiërs 5:7b

"Want ook ons paaslam is geslacht: Christus".

Nu we dit zien gezien hebben, zijn we er nog niet. Er is nog veel meer te zeggen over de Pesach. Bij voorbeeld de datum waarop Pesach gevierd moet worden.

Exodus 12:5-6

"Een gaaf, mannelijk, eenjarig stuk kleinvee moet gij nemen; gij kunt dit nemen van de schapen of van de geiten. En gij zult het bewaren tot de veertiende dag van deze maand; dan zal de gehele vergadering der gemeente van Israël het slachten in de avondschemering."

Dit is wat we ook al gelezen hebben in:

Leviticus 23:5

"In de eerste maand, op de veertiende van de maand, in de avondschemering, is het Pascha voor de Here."

Op de veertiende van de maand Nisan is het dus altijd Pesach. De Joden vieren dit nu al zo'n 3400 jaar lang op die dag.

Waarom zou God juist die dag hebben ingesteld als de dag waarop het lam geslacht moest worden?

Het antwoord ligt al in de vraag verborgen.

God stelde die dag vast, voor altijd, omdat op die dag "Hét Lam" geslacht zou worden.

Maar het was niet alleen de dag die vast gesteld werd, het was ook de tijd die God vastlegde.

"...in de avondschemering..."

Dit lijkt op het eerste gezicht niet zo belangrijk, maar we zullen zien, dat God ook hiermee een bedoeling had.

Om hier meer inzicht in te krijgen moeten we eerst gaan zien hoe de dagen lopen bij de Joden, van oudsher tot nu toe, en wanneer het de tijd van de 'avondschemering' is.

God heeft vanaf de schepping de dagen ingesteld vanaf de avond tot de volgende avond.

"Toen was het avond geweest en het was morgen geweest, de eerste dag"

"Toen was het avond geweest en het was morgen geweest, de tweede dag"

Enzovoort.

"...van avond tot avond, zult gij uw sabbat vieren." (Leviticus 23:32b)

Tot vandaag toe begint voor God en de Joden (Gods volk) de nieuwe dag in de avond.

De veertiende Nisan begon dus 's avonds na de dertiende, en duurde voort tot de avond dat de vijftiende begon. Voor we hier verder op in gaan nog iets over het woord: 'avondschemering'. Letterlijk staat er in het Hebreeuws: 'tussen de avonden'.

De Joden duiden de verschillende delen van de dag niet alleen aan met: het zoveelste uur, maar ook met: de eerste avond en de tweede avond. De eerste avond valt op het Joodse 'negende uur', wat in onze tijdrekening 15.00 uur is. De tweede avond valt in onze tijdrekening op 18.00 uur. Het avondoffer werd gebracht op het 'negende uur', dus op de eerste avond.

Waarom is dit nu belangrijk?

Wel, de Pesach had een heenwijzende functie, het was een voorafschaduw van het grote Offer. Het was een voorafschaduw van het sterven van het Lam, dat in onze plaats geslacht werd. Doordat Zijn bloed, waarvan wij belijden dat het voor ons vergoten is, door God gezien wordt aan de deurposten van ons hart, zal de verderfengel voorbijgaan en zullen wij niet de eeuwige dood sterven, maar voor eeuwig leven.

In het teken van het Pascha zien we Gods grootheid en zijn enorme liefde voor ons.

Maar ook in de nauwkeurigheid van de uitvoering van het heenwijzende Pascha en het werkelijke Pascha kunnen we iets over God leren.

God gaf uiterst nauwkeurige aanwijzingen hoe het Pascha gehouden moest worden.

En precies zo nauwkeurig voert Hij zijn plannen uit, als het gaat om het grote Pascha, het Pascha waarbij HET LAM geslacht werd.

Lucas 22:1-2

"Het feest nu der ongezuurde broden, dat Pascha genoemd wordt, naderde. En de overpriesters en de schriftgeleerden zochten, hoe zij Hem uit de weg konden ruimen..."

Lucas 22:7

"De dag der ongezuurde broden kwam, waarop het Pascha moest worden geslacht.

En Hij zond Petrus en Johannes uit, zeggende: Gaat heen, maakt het Pascha voor ons gereed, opdat wij het kunnen eten."

Het Pascha, wat ook toen op de veertiende Nisan werd gevierd, kwam er aan en de overpriesters en de schriftgeleerden zochten, hoe zij Jezus (Het Lam) konden doden.

In feite is dit wat God 1400 jaar daarvoor had gezegd in een heenwijzend teken: "een gaaf, mannelijk, eenjarig stuk kleinvee moet gij nemen..."

De overpriesters en de schriftgeleerden waren bezig dit 'Lam' te nemen om het te slachten. En zij deden dat toen het feest der ongezuurde broden, dat Pascha genoemd wordt, naderde. (We komen op dat feest der ongezuurde broden nog terug).

Ook Jezus richt zich naar Gods gebod en wil het Pascha vieren. Hij zendt daartoe twee van zijn discipelen uit om het (symbolische) Pascha klaar te maken.

Lucas 22:14-15

"En toen het uur aangebroken was, ging Hij aanliggen en de apostelen met Hem. En Hij zeide tot hen: Ik heb vurig begeerd dit Pascha met u te eten, eer ik lijd."

Welk uur was dat?

Het was het uur dat de nieuwe dag begon, de veertiende Nisan, de dag van het Pascha.

Die dag begon dus 's avonds, na zonsondergang en duurde voort tot de volgende avond.

Jezus werd dus overgeleverd en gedood precies op de dag van het Pascha. Deze dag werd door God 1400 jaar eerder nauwkeurig vastgelegd, als de dag dat het lam geslacht moest en zou worden.

Bij de instelling van het Pascha, zo hebben we gelezen in Exodus 12, werd bepaald, dat het stuk kleinvee geslacht moest worden op de veertiende Nisan tussen de twee avonden. Het lam moest dus geslacht worden tussen (onze tijd) 15.00 en 18.00 uur.

Dit valt dus in de middag volgend op de avond waarop de veertiende begint.

Jezus vierde direct bij de aanvang van de veertiende het Pascha met zijn discipelen. In de nacht werd Hij overgeleverd. In de morgen kwam Hij voor Pilatus. Hij werd gekruisigd, maar Hij stierf niet direct. Eerst werd het nog drie uur lang donker.

Lucas 23:44-45

"En het was reeds ongeveer het zesde uur (onze tijd: 12.00 uur) en er kwam duisternis over het gehele land tot het negende uur, (onze tijd: 15.00 uur) want de zon werd verduisterd."

Vers 46. "En Jezus riep met luider stem: Vader in Uw handen beveel ik mijn geest. En toen Hij dat gezegd had, gaf Hij de geest."

Het LAM dat in onze plaats stierf, zodat zijn bloed voor God het teken was dat de verderfengel bij ons voorbij moet gaan, dat Lam, Jezus, stierf precies binnen de tijd waarop God veertienhonderd jaar eerder ingesteld had dat het Paaslam zou moeten worden geslacht.

God heeft Zich ontzettend nauwkeurig gehouden aan zowel de dag als het uur waarop het Pascha geslacht moest worden. Zal Hij Zich dan ook niet net zo nauwkeurig houden aan de rest van het heenwijzende Pascha? Hij zal zich letterlijk houden aan zijn belofte, dat de verderfengel voorbij zal gaan, daar waar het bloed gezien wordt. Dit is een geweldige zekerheid.

Doordat Zijn bloed,
waarvan wij belijden
dat het voor ons
vergoten is, door
God gezien wordt
aan de deurposten
van ons hart, zal de
verderfengel
voorbijgaan en
zullen wij niet de
eeuwige dood
sterven

DE SEDERAVOND

Het zal u misschien wel opgevallen zijn, dat er ergens iets niet lijkt te kloppen. Exodus spreekt van het vieren van het Pascha ná het slachten van het lam.

En in Lucas o.a. lezen we, dat Jezus het Pascha viert, vóórdat het Lam geslacht werd.

Misschien zegt u, logisch, want na zijn dood kon Hij toch moeilijk het Pascha vieren.

Dat is natuurlijk zo, maar we lezen nergens dat zich iemand verbaasde over het feit, dat Jezus de avond voor het feitelijke Pascha, Pascha vierde met zijn discipelen.

De viering van het Pascha, zoals het in Jezus' tijd gevierd werd, was niet meer precies zo als God het van oudsher had ingesteld. Er was iets aan toegevoegd.

Er was een viering aan toegevoegd, die niet in Exodus en Leviticus geboden was.

De toegevoegde viering is de viering van de Sederavond, zoals de Joden die noemen.

De viering van dit familiefeest, deze Sederavond, ontstond na de terugkeer uit de Babylonische ballingschap. Aanvankelijk was het een feest dat naast het oorspronkelijke feest werd gevierd met de slachting van de lammeren.

Na de verwoesting van de tempel werd alleen nog maar het sederfeest gevierd tot op de dag van vandaag.

Het was ook dit feest, deze Sederavond, die de Heer vierde op de avond voor zijn sterven.

Zowel uit de geschiedenis, als uit de bijbel weten we, dat dit feest 2000 jaar geleden net zo gevierd werd als vandaag.

In de maand Nisan, als de veertiende dag begint, dat is op de avond van de dag die de dertiende Nisan is, komt men, meestal in gezinsverband, bij elkaar om de Sederavond te vieren. Op die avond neemt het gezinshoofd drie matses en legt die op elkaar.

Op een gegeven moment neemt hij de middelste matse en trekt die tussen de andere twee uit. Deze middelste matse wordt dan gebroken, waarna één helft in een linnen doek wordt gewikkeld en ergens in het huis wordt verborgen.

De vader zegt dan tegen de kinderen, dat zij dat stuk moeten gaan zoeken.

De kinderen vinden dan dat stuk brood wat in linnen doeken gewikkeld is en brengen het naar hun vader. Vader belooft hun dan een cadeau. En hij zegt erbij, dat ze dat cadeau op de vijftigste dag (van het feest der weken) zullen krijgen, dat is op het ons bekende Pinksterfeest.

Ook worden er bekers wijn gedronken en bittere kruiden gegeten en er worden lofliederen gezongen. De rest van de avond, bij sommige gezinnen zelfs tot in de morgen, worden er verhalen verteld over de uittocht uit Egypte en over Gods bovennatuurlijk handelen met het volk Israël.

De instelling en wijze van deze Sederviering vinden we niet in de bijbel. Het is geen instelling van God in de bijbel vastgelegd, maar uit de enorme symboliek die in deze viering spreekt, blijkt dat het waarschijnlijk een viering is, die God wel gewild heeft. Ook Jezus ziet er geen probleem in dit feest zo te vieren.

Het is zelfs zo, dat Hij aan zijn discipelen verklaart wat de eigenlijke betekenis is van dat verbroken brood en van de beker met wijn die rondging.

Jezus nam het middelste brood, want dat was de gewoonte, zo werd het al eeuwen gedaan, en Hij brak het. Dan geeft Hij een deel van dit verbroken brood aan zijn discipelen en zegt dan: "Dit is Mijn lichaam, dat voor u gegeven wordt." De rest van dat verbroken brood wikkelt Hij volgens de gewoonte in een linnen doek en legt dat ergens weg. Volgens de gewoonte moest dat weggelegde stuk brood in die linnen doek gezocht worden door de kinderen in het gezin, maar Jezus was alleen met zijn discipelen, die moesten het dus zoeken en vinden. Jezus zegt dus, dat die middelste matse, die tussen die andere twee wordt uitgehaald en verbroken wordt, dat dit een symbool is dat wijst op Hem.

Die drie matses liggen op elkaar, de middelste beeld Jezus uit.

Het is niet zo moeilijk om in die andere twee matses de Vader en de Heilige Geest te zien. Jezus werd verbroken en in linnen doeken gewikkeld. Een ieder die Hem zoekt, zal Hem vinden.

De discipelen kenden het Sederfeest en begrepen later, toen Jezus was opgestaan de betekenis van wat Jezus bij de instelling van het avondmaal had gezegd.

Toen Jezus later, in de tijd dat Hij veertig dagen lang aan hun verscheen, tegen hen zei, dat zij Jeruzalem niet moesten verlaten, maar blijven wachten op de belofte van de Vader, wisten ze dat deze belofte op "de vijftigste dag" ingelost zou worden. Daarom waren zij ook op de Pinksterdag allen tezamen bijeen.

Die drie matses liggen op elkaar, de middelste beeld Jezus uit. Het is niet zo moeilijk om in die andere twee matses de Vader en de Heilige Geest te zien.

Handelingen 1:4-5

"En terwijl Hij met hen aanzat, gebod Hij hun Jeruzalem niet te verlaten, maar te blijven wachten op de belofte van de Vader, die gij zeide Hij van Mij gehoord hebt. Want Johannes doopte met water, maar gij zult gedoopt worden met de Heilige Geest."
Handelingen 2:1 en 4
"En toen de Pinksterdag aanbrak, waren allen tezamen bij een..... en zij werden allen vervuld met de Heilige Geest."

De discipelen moeten begrepen hebben, dat op die dag de gave, of het cadeau zou komen, wat de Vader beloofd had.

Doordat ze de gebruiken kenden die met het vieren van de Sederavond te maken hebben, begrepen ze, dat nadat de middelste matse verbroken was en in doeken gewikkeld was, het verborgen zou worden. Jezus heeft hun ongetwijfeld laten zien dat hiermee aangeduid werd dat Hij het was die verbroken werd en in linnen doeken gewikkeld in het graf gelegd werd. Toen ze later naar het graf gingen vonden zij Hem niet, maar Jezus liet zich vinden en verscheen aan velen. Het logische gevolg van dit alles is, dat de Vader een cadeau beloofd te geven, een gift die uiterlijk op "de vijftigste dag" gegeven zou worden. Jezus zegt de discipelen al vooruit wat die gave zou zijn. Het is de gave van de Heilige Geest.

Die vijftigste dag was de dag van het Pinksterfeest. (Pinksteren komt van het Griekse woord Pentacoste, dat vijftigste betekent). Ze wisten dat de beloofde gave van de Vader op die dag gegeven zou worden, daarom waren zij daar allen tezamen bijeen.

Wat een geweldige symboliek.

Wat een geweldige God, die alles in Zijn hand heeft. Alles gebeurt zoals Hij het beschikt heeft. Eeuwen gaan voorbij, maar wat God van plan is gebeurt. Veertienhonderd jaar voordat Christus hier op aarde kwam om het ware Offerlam te zijn, had God het allemaal al uitgedacht en in feesttijden vastgelegd wat Zijn plan is met de mensen.

En dan is het zover. Jezus kwam en werd in onze plaats geslacht.

Maar daar blijft het niet bij. De Pesach is een inleiding voor het zeven dagen durende feest der ongezuurde broden. Maar ook van het wekenfeest, wat met de eerstelinggarve te maken heeft.

Pesach staat niet op zichzelf. Het hoort bij de volgende feesten. Het is strikt genomen zo, dat de volgende feesten geen zin hebben zonder de Pesach.

We zullen hierna de volgende feesten gaan behandelen en ook het verband zien tussen die feesten.

HET FEEST DER ONGEZUURDE BRODEN

Leviticus 23:6-8

"En op de vijftiende dag van deze maand (Nisan - de dag na Pesach) is het feest der ongezuurde broden voor de Here, zeven dagen zult gij ongezuurde broden eten. Op de eerste dag zult gij een heilige samenkomst hebben; dan zult gij generlei slaafse arbeid verrichten. Gij zult de Here een vuuroffer brengen gedurende zeven dagen; op de zevende dag zal er een heilige samenkomst zijn; generlei slaafse arbeid zult gij verrichten."

Dit feest volgt direct op de Pesach.

De veertiende Nisan is het Pesach. De vijftiende Nisan is de eerste dag van het feest der ongezuurde broden. Het gebeurde ook wel dat de hele periode van 8 dagen "Pascha"

genoemd werd. Zie maar in:

Lucas 22:1

"Het feest nu der ongezuurde broden, dat Pascha genoemd wordt, naderde."

Maar ook gebeurde het tegenovergestelde. Men rekende de dag van het Pascha, dat het lam geslacht werd, tot de eerste dag van het feest der ongezuurde broden. Lees maar in:

Marcus 14:12

"En op de eerste dag van het feest der ongezuurde broden, waarop men gewoon was het Pascha te slachten...."

Eeuwenlang had men deze feesten al gevierd. Altijd beginnende op de 14e Nisan t/m de 21e. Altijd hoorden die dagen bij elkaar. Ook hoort de betekenis van die feesten bij elkaar.

Logisch is het dan ook, dat in het gewone spraakgebruik, de namen van die feesten gemixt werden.

Maar zo was het niet exact door God ingesteld. Heel nadrukkelijk heeft God de veertiende Nisan aangewezen voor de Pesach, en de vijftiende Nisan als het begin van het feest der ongezuurde broden.

De feesten die God instelt en die de mensen moeten houden, zijn geen feesten voor de mensen, maar feesten voor de Here.

Leviticus 23:4

"Dit zijn de feesttijden des Heren, heilige samenkomsten, die gij uitroepen zult op de daarvoor bepaalde tijd."

vers 3b "...het is een sabbat voor de Here..."

vers 5b "...het Pascha voor de Here."

vers 6 "...het feest der ongezuurde broden voor de Here"

De feesttijden des Heren zijn dus voor de Here.

Is God een andere God geworden nadat Jezus op aarde kwam?

Kunnen wij -christenen- zomaar zeggen dat wij die feesten niet willen vieren voor de Here?

Maar we houden toch de zondag?

En we vieren toch Pasen?

Op welke tijden vieren we die dan?

Vieren wij die op "de daarvoor bestemde tijd" ?

Vieren wij die op de tijd waarvan God gezegd heeft dat ze gevierd moeten worden?

De sabbat op de zevende dag! Pasen op de 14e Nisan!

Het feest der ongezuurde broden kennen we niet eens!

Laten we ons afvragen of het wel goed is, dat wij - christenen- zó omgaan met de bijbel, met Gods wil voor ons.

Als we ons dit allemaal afvragen, moeten we, willen we een eerlijk antwoord kunnen geven aan onszelf en aan God, meer weten over de feesten zoals Hij die instelde.

Een goede reden dus om nu verder te gaan met het bestuderen van het feest der ongezuurde broden.

Dit feest moet altijd gehouden worden op de vijftiende Nisan.

De eerste dag van dit feest, is een grote feestdag, een sabbat.

Dit betekent niet, dat het dan zaterdag is, maar dat het een rustdag, een apart gezette dag voor de Here is.

Het is dus zo dat deze speciale sabbatdag op elke dag van de week kan vallen (Denk daar eens aan als gezegd wordt dat Jezus op vrijdag stierf, omdat er geschreven staat dat zijn lichaam vóór de sabbat van het kruis moest zijn. Jezus stierf op de 14e Nisan, de 15e is altijd een sabbatsdag!)

Net zoals bij het Pascha, vinden we de instelling van dit feest in:

Exodus 12:15-20

"Zeven dagen zult gij ongezuurde broden eten; dadelijk op de eerste dag zult gij het zuurdeeg uit uw huizen verwijderen, want ieder die iets gezuurds eet, van de eerste tot de zevende dag, zo iemand zal uit Israël worden uitgeroeid. Zowel op de eerste als op de zevende dag zult gij een heilige samenkomst hebben; generlei arbeid zal daarop verricht worden; slechts wat door ieder gegeten wordt, alleen dat mag door u bereid worden.

Onderhoudt dan het feest der ongezuurde broden, want op deze zelfde dag leid ik uw legerscharen uit het land Egypte.

Daarom moet gij deze dag onderhouden in uw geslachten als een altoosdurende inzetting.

In de eerste maand, op de veertiende dag der maand, des avonds, zult gij ongezuurde broden eten, tot aan de eenentwintigste dag der maand, des avonds.

Zeven dagen zal er geen zuurdeeg in uw huizen gevonden worden, want ieder, die iets gezuurds eet, zo iemand zal uit de vergadering van Israël worden uitgeroeid, hetzij hij een vreemdeling, hetzij hij in het land geboren is.

Niets wat gezuurd is, zult gij eten; gij zult in al uw woonplaatsen ongezuurde broden eten."

Het feest heet: feest der ongezuurde broden. Maar zoals we in de net gelezen teksten kunnen zien, gaat het niet alleen om het ongezuurde brood, maar het gaat nog meer om het afwezig zijn van zuurdesem. Zeven dagen lang mocht er geen zuurdeeg in hun huizen gevonden worden.

En dat gebod was van grote kracht, want als er toch bij iemand zuurdeeg in zijn of haar huis gevonden werd, dan moest die persoon uit de vergadering van Israël worden uitgeroeid.

"Niets wat gezuurd is zult gij eten!"

Dit zijn nogal 'zware' geboden. Waarom was dit nu zo belangrijk?

Het feest der ongezuurde broden werd niet in de eerste plaats ingesteld omdat Israël uit Egypte werd geleid door de Here, maar dit feest werd ingesteld om generatie na generatie duidelijk te maken wat Gods heilsplan is.

Als we hierover gaan nadenken, moeten we ons eerst goed realiseren, dat Gods feesttijden zijn ingesteld door de Heer met een doel, en voor eeuwig. En omdat ze voor eeuwig zijn ingesteld, is het duidelijk, dat het doel van de feesten veel verder gaat dan de directe verbinding met de uittocht uit Egypte.

Met andere woorden: Het feest der ongezuurde

broden werd niet in de eerste plaats ingesteld omdat Israël uit Egypte werd geleid door de Here, maar dit feest werd ingesteld om generatie na generatie duidelijk te maken wat Gods heilsplan is.

Daar gaat het bij de feesten om. God wil door de feesten heen zijn heilsplan aan de mensen bekend maken.

We zagen reeds, dat Pesach alles te maken heeft met "Het Lam".

Het woord Pesach betekent: voorbijgaan.

Nadat het lam geslacht was, moesten de Israëlieten geloven, dat het bloed van het lam kracht had. Het bloed moest aan de deurposten gesmeerd worden anders zou de eerstgeborene sterven. Als de engel, die van God de opdracht had gekregen het oordeel te voltrekken, dat bloed zag, ging hij voorbij aan dat huis. Het geslachte lam was dus gestorven in de plaats van hen die in dat huis waren.

Een duidelijker beeld van wat het offer van ons Paaslam betekent kan je bijna niet krijgen. Jezus stierf voor ons. Het gevolg is, dat het oordeel aan ons voorbijgaat, als wij de kracht van het bloed erkennen en aan de 'deurposten van ons hart smeren'. Jezus, ons Paaslam, stierf in onze plaats, net zoals het Pesachlam in de plaats van de Israëlieten werd geslacht.

Zonder heiliging,
zullen wij de Here
niet zien.
Als het zuurdesem
niet uit ons leven
wordt weggedaan en
wij ons zo heiligen
voor God, zullen wij
de Here niet zien.

Direct volgend op het Pascha is het feest der ongezuurde broden. Het paaslam werd geslacht tussen 15.00 en 18.00 uur op de veertiende Nisan. Na 18.00 uur werd het donker, de zon ging onder en de volgende dag begon, de vijftiende Nisan. Dat is de dag waarop het feest der ongezuurde broden begint. Dus nog dezelfde avond, direct na het slachten van het lam, moest alles wat zuurdesem is uit hun huizen verwijderd zijn.

Zoals we al zagen is dit een gebod wat zo'n grote kracht had, dat er de doodstraf op stond als dit niet werd nagekomen. Zou God zo'n hekel hebben aan zuurdesem? Of beeld het zuurdesem iets uit waarvan God wil, dat wij daar niet mee omgaan?

Paulus legt uit wat dat zuurdesem betekent:

1 Korinthiërs 5:6-8

"Weet gij niet, dat een weinig zuurdeeg het gehele deeg zuur maakt? Doet het oude zuurdeeg weg, opdat gij een vers deeg moogt zijn; gij zijt immers ongezuurd. Want ook ons paaslam is geslacht: Christus.

Laten wij derhalve feest vieren, niet met oud zuurdeeg, noch met zuurdeeg van slechtheid en boosheid, maar met het ongezuurde brood van reinheid en waarheid."

Zuurdesem is een beeld van zonde en slechtheid. Het zuurdesem moest, direct na het Pascha, uit de huizen van de Israëlieten worden verwijderd. Als we dit beeld geestelijk doortrekken, betekent het, dat direct na het aanvaarden van het offer van Jezus,

alles wat zonde is en alles wat met het oude leven (zonder God) te maken heeft, moet worden weggedaan.

Niet voor even, maar voor altijd. Het getal zeven geeft een volheid van tijd weer. Het feest duurde zeven dagen.

Wij moeten kiezen of we ons achter het bloed van Jezus stellen. Wij moeten als gevolg daarvan, alles wat zonde en slechtheid is achter ons laten. Zelf moeten we dit weg doen. Heel bewust. Dan zal God ons uit "Egypte" leiden.

Exodus 12:17

"Onderhoudt dan het feest der ongezuurde broden, want op deze zelfde dag leid ik uw legerscharen uit het land Egypte."

We kunnen het niet alleen bij het Pascha laten. We kunnen niet alleen maar het offer van het Lam aanvaarden en het er verder bij laten zitten. Door het bloed van het Lam en het aanvaarden van dat bloed als zijnde voor ons vergoten (dit is geloof), worden wij gerechtvaardigd. Maar rechtvaardiging alleen is niet voldoende. Heiligmaking moet daar op volgen.

Hebreeën 12:14

"Jaagt naar de vrede met allen en naar de heiliging, zonder welke niemand de Here zal zien."

Zonder heiliging, zullen wij de Here niet zien. Als het zuurdesem niet uit ons leven wordt weggedaan en wij ons zo heiligen voor God, zullen wij de Here niet zien.

In Israël stond er de letterlijke doodstraf op, als er nog zuurdesem gevonden werd in een huis.

Bij de 'christen' mag ook geen zuurdesem, dat is zonde en slechtheid, gevonden worden. Ook daar staat de doodstraf op, niet de letterlijke dood van het sterven zoals we dat nu kennen, maar de eeuwige dood.

Dit wegdoen van zonde is een proces.

Bij onze bekering en aanvaarding van het offer van Jezus, nemen we bewust de beslissing ons af te keren van alles wat met zonde te maken heeft.

Elke daad of gedachte, waarvan we weten dat het zonde is, doen we weg uit ons leven. We vragen de Heer ons elk plekje te wijzen waar 'zuurdesem' ligt. En in de loop van de tijd zal Hij elk plekje in ons hart, in ons leven, aanwijzen waar nog zuurdesem gevonden wordt.

Telkens als de Heer ons zoiets aanwijst moeten wij dat 'zuurdesem' weg doen uit ons leven. Zo gaan we steeds meer lijken op Hem, die ons zo lief heeft, dat Hij zichzelf voor ons heeft overgegeven tot in de dood.

Toen de Israëlieten het land Egypte uittrokken, gingen zij een tijd tegemoet van totale afhankelijkheid van de Heer.

Ze hadden het zich waarschijnlijk niet zo gerealiseerd, maar in de woestijn is niets om van te kunnen leven. Alles wat ze nodig hadden, moest van de Heer komen. En Hij heeft het hen ook aan niets laten ontbreken. Al die mensen, meer dan een miljoen, en al die dieren, werden door God voorzien van voedsel en water. Zelfs hun kleding versleet niet.

God wil ook voor ons zorgen.

Mattheüs 6:31-33

"Maakt u dan niet bezorgd, zeggende: wat zullen wij eten, of wat zullen wij drinken, of waarmede zullen wij ons kleden? Want naar al deze dingen gaat het zoeken der heidenen uit. Want uw hemelse Vader weet, dat gij dit alles behoeft. Maar zoekt eerst Zijn Koninkrijk en Zijn gerechtigheid en dit alles zal u bovendien geschonken worden."

God is niet veranderd. Wat Hij voor het volk van Israël deed, doet Hij ook voor ons. Hij wil voor ons zorgen. Hij wil, dat wij ons volledig afhankelijk van Hem opstellen.

Maar dat is niet het enige gevolg van de uittocht uit 'Egypte'. Een, op het eerste gezicht minder positieve kant van de uittocht uit 'Egypte', is: dat de Farao, met zijn legermacht het volk Israël achterna joeg, om het weer terug te brengen naar Egypte.

Exodus 14:5-7

"Toen aan de koning van Egypte bericht werd, dat het volk gevlucht was, veranderde de gezindheid van Farao en van zijn dienaren ten aanzien van het volk, en zij zeiden: Wat hebben wij gedaan, dat wij Israël uit onze dienst hebben ontslagen? Daarop spande hij zijn wagen aan en nam zijn volk met zich. Hij nam zeshonderd uitgelezen wagens, ja al de wagens van Egypte, allen volledig bemand."

Waarom gebeurde dit?

De Heer had Israël zo wonderbaarlijk uit de macht van de vijand bevrijd. Ze waren uit Egypte getrokken en hadden het zuurdesem uit hun huizen weggedaan, alles was gedaan, zoals de Heer het hun had bevolen. Waarom kwam het volk dan toch nog in de problemen?

Ditzelfde gebeurt ook als iemand zich bekeerd, de wereld de rug toekeert en achter de Heer aan gaat, nadat alles wat zonde is, is weggedaan. Ook dan gebeurt het dat de vijand, de duivel en zijn

volgelingen, de achtervolging inzet om je weer terug te krijgen in zijn rijk.

Hoe kan dat? Het is toch God geweest die je uit de macht van die vijand heeft verlost? Is de duivel dan nog zo machtig, dat die je terug kan halen in zijn koninkrijk?

Nee! Gelukkig niet. Maar waarom gebeurt het dan? Waarom is er die dreigende aanval?

We kunnen het antwoord vinden in Exodus 13 en 14. Want wat er met het volk Israël gebeurde, had niet alleen voor hen betekenis, maar ook voor ons.

1 Korinthiërs 10:6a

"Deze gebeurtenissen zijn ons ten voorbeeld geschied...."

God heeft heel bewust die aanval van de Farao goed gevonden.

Hij heeft zelfs het hart van de Farao verhard, zodat die Israël zou achtervolgen.

Exodus 14:1-4a

"De Here sprak tot Mozes: zeg tot de Israëlieten, dat zij teruggaan en zich legeren voor Pi-Hachirof, tussen Migdol en de zee; recht tegenover Baäl-Sefon zult gij u legeren, aan de zee.

Dan zal Farao van de Israëlieten denken: zij zijn in het land verdwaald, de woestijn heeft hun de weg versperd. En Ik zal het hart van de Farao verharden, zodat hij hen achtervolgd."

Was het dan Gods bedoeling, dat de Israëlieten al direct in een strijd

verwikkeld zouden raken?

Nee, dat was Gods bedoeling niet. Anders had God hen wel naar het land van de Filistijnen geleid. En dat deed Hij juist niet.

Exodus 13:17-18a

"Toen Farao het volk had laten gaan, leidde God hen niet op de weg naar het land der Filistijnen, hoewel deze de naaste was; want God zeide: Het volk mocht eens berouw krijgen, wanneer zij in strijd gewikkeld werden, en naar Egypte terugkeren. Daarom liet God het volk zwenken, de woestijnweg op naar de Schelfzee."

Het ging er God dus niet om, dat Hij de Israëlieten wilde leren strijden, toen Hij Farao's hart verharde, zodat die achter Israël aanjoeg.

Waarom wilde God dan dat Israël achtervolgd werd door de Egyptenaren?

God had daarmee een tweeledig doel voor ogen:

1. Hij wilde Zich aan Farao en zijn legermacht verheerlijken, zodat zij zouden weten dat Hij de Here is.

Waarom wilde God dat Israël achtervolgd werd door de Egyptenaren?

2. Hij wilde de Israëlieten laten zien op Wie zij hun vertrouwen moesten stellen. Hij wilde hen leren: niet te vrezen en de problemen aan Hem over te laten.

Exodus 14:4

"En Ik zal het hart van Farao verharden, zodat hij hen achtervolgt. Dan zal Ik Mij aan Farao en aan zijn hele legermacht verheerlijken, en de Egyptenaren zullen weten, dat Ik de Here ben."

Exodus 14:10-14

"Toen Farao naderbij gekomen was, sloegen de Israëlieten hun ogen op, en zie, de Egyptenaren rukten achter hen aan. Toen werden de Israëlieten bevreesd en schreeuwden tot de Here, en zij zeiden tot Mozes: Waren er soms geen graven in Egypte, dat gij ons hebt meegenomen in de woestijn? Wat hebt gij ons aangedaan door ons uit Egypte te leiden? Hebben wij u dit al niet gezegd in Egypte: laat ons met rust en laten wij de Egyptenaren dienen. Want wij kunnen beter de Egyptenaren dienen dan in de woestijn te sterven. Maar Mozes zeide tot het volk: Vreest niet, houdt stand, dan zult gij de verlossing des Heren zien, die Hij u heden bereiden zal; want de Egyptenaren, die gij heden gezien hebt, zult gij nimmermeer zien. De Here zal voor u strijden, en gij zult stil zijn."

Wat was dat toen geweldig! Maar wat is dit ook als voorbeeld geweldig!

Want, zoals gezegd: het is ons tot voorbeeld geschied. Als we pas tot de Heer gekomen zijn, pas uit 'Egypte' getrokken zijn, dan zal de duivel ons ongetwijfeld proberen met alle hem ter beschikking staande middelen terug te halen naar zijn koninkrijk.

God verhindert dit niet. Het is zelfs zo, dat de Here het hart van de Farao verhardde zodat hij achter de Israëlieten aanging. De duivel is reeds zo verhard dat die geen verharding, door de Heer bewerkt, meer nodig heeft om de achtervolging in te zetten.

Maar voor elke pas bekeerde christen geldt: "Vreest niet, houdt stand, dan zult gij de verlossing des Heren zien, die Hij u heden bereiden zal; want de Egyptenaren, die gij heden gezien hebt (die machten die je proberen terug te trekken naar je oude leven), zult gij nimmermeer zien. De Here zal voor u strijden, en gij zult stil zijn."

Met nadruk wil ik er op wijzen, dat dit een boodschap is aan de pasbekeerden.

Het is niet zo, dat het leven van een christen verder over rozen gaat en er geen strijd meer te voeren is. Israël raakte ook in strijd verwikkeld in de woestijn en later ook in het beloofde land. Maar ook daar is het de Heer die voor de oplossingen zorgt en zegt: Vreest niet!

Over die strijd is nog veel te zeggen, maar dit zou ons te ver van ons onderwerp voeren.

We zullen nu weer verder gaan met de behandeling van de feesten.

Het volgende feest is het WEKENFEEST.

HET WEKENFEEST MET PINKSTEREN

Leviticus 23:10-22 (lezen).

Het feest van de ongezuurde broden is nog niet afgelopen of het volgende feest begint alweer: het feest der weken, ook wel het feest van de eerstelingen genoemd.

Dit feest begint op de dag na de eerste gewone sabbat, die valt na de 15e Nisan. Vanaf die dag moeten er zeven volle weken worden geteld, tot de dag na de zevende sabbat, vijftig dagen. De naam: wekenfeest is duidelijk. De naam: feest der eerstelingen heeft te maken met de opdracht, dat op de eerste dag van dat feest een eerstelinggarve van de oogst (een schoof) naar de priester gebracht moest worden, zodat

Jezus werd, als HET LAM, geslacht op de dag en het uur, die God honderden jaren daarvoor had aangewezen

hij die voor het aangezicht van God kon bewegen. Na vijftig dagen moest niet een schoof, maar twee broden voor de Here bewogen worden. Dit was ten tijde van de eerste oogst. Israël kent twee oogsten per jaar. Deze twee broden, die eerstelingen zijn van de eerste oogst, moesten voor de Here bewogen worden op de vijftigste dag van het feest, die dan weer een heilige sabbat moest zijn ondanks het feit, dat die dag op zondag viel. Het Griekse woord voor vijftigste is 'pentacoste', wat vertaald is met 'Pinksteren'.

De Israëlieten werd geboden ook dit feest voor eeuwig te vieren. We hebben al eerder gezien, dat Jezus, als HET LAM, geslacht werd op de dag en het uur, die God honderden jaren daarvoor had aangewezen als de dag en het uur dat het lam geslacht moest worden tijdens de Pesach. Die dag, de veertiende Nisan, viel op een woensdag. Woensdagmiddag na 15.00 uur is onze Heer gestorven, geslacht om onze zonden. (Zie hiervoor de aparte bijbelstudie die bewijst dat dit zo is.)

Donderdag de vijftiende Nisan was het een grote sabbat, want die dag begon het feest der ongezuurde broden. Na drie dagen en drie nachten, zoals Jezus zelf zo nadrukkelijk heeft gezegd in Mattheüs 12, stond Hij op in de middag van de sabbat. Laten we dit nog maar eens lezen.

Mattheüs 12:38-40

"Toen antwoordden Hem enige der schriftgeleerden en Farizeeën en zeiden: Meester, wij zouden wel een teken van U willen zien. 39. Maar Hij antwoordde hun en zeide: Een boos en overspelig geslacht verlangt een teken, maar het zal geen teken ontvangen dan het teken van Jona, de profeet. 40. Want gelijk Jona drie dagen en drie nachten in de buik van het zeemonster was, zo zal de Zoon des mensen in het hart der aarde zijn, drie dagen en drie nachten."

De zondag die volgde op die opstandingsdag, vertoonde Hij zich aan Maria van Magdala.

Johannes 20:16-17

"Jezus zeide tot haar: Maria! Zij keerde zich om en zeide tot Hem in het Hebreeuws: Rabboeni, dat wil zeggen: Meester! Jezus zeide tot haar: Houd Mij niet vast, want Ik ben nog niet opgevaren naar de Vader; maar ga naar mijn broeders en zeg hun: Ik vaar op naar mijn Vader en uw Vader, naar mijn God en uw God."

Jezus zei dit op de eerste dag der week, die volgde op het Pascha. Dit was de dag waarop het feest der weken begon. Dit was de dag waarop een enkele schoof voor God bewogen moest worden. De eersteling van een oogst die nog komen moest. Ziet u het verband al tussen de feesten die door God werden ingesteld en de dingen die met Jezus gebeurde? Jezus zei, dat Hij niet aangeraakt mocht worden omdat Hij nog niet opgevaren was naar God de Vader. De Israëlieten was geboden geen brood te eten tot op de dag, dat de eerstelinggarve voor het aangezicht van God was bewogen.

Leviticus 23:14

"Tot op die dag zult gij geen brood, geen geroosterd of vers koren eten, totdat gij de offergave van uw God gebracht hebt."

Jezus zei in:

Johannes 6:51

"Ik ben het levende brood, dat uit de hemel nedergedaald is. Indien iemand van dit brood eet, hij zal in eeuwigheid leven; en het brood, dat Ik geven zal, is mijn vlees, voor het leven der wereld."

Paulus zegt in:

1 Korinthiërs 10:16b

"Is niet het brood, dat wij breken, een gemeenschap met het lichaam van Christus?" Het breken van het brood is gemeenschap met Christus. Jezus aanraken is gemeenschap hebben met Hem. De Israëlieten mochten geen brood eten totdat de eerstelinggarve voor de Here bewogen was. Zij mochten dus geen gemeenschap hebben met het brood. Dit was een beeld van het Ware Brood, Jezus.

Waarom mocht Maria Jezus dan niet aanraken? Omdat Hij nog niet opgevaren was naar zijn Vader, naar zijn God. Jezus moest voordat er gemeenschap met Hem kon zijn, Zich bewegen voor de Vader. Hij was de eersteling van de oogst. De Voorloper.

De eerstelinggarve die door de priester voor God heen en weer bewogen moest worden was een beeld dat op Jezus wees.

Welke priester heeft Jezus dan voor God heen en weer bewogen ?

Jezus Zelf is die priester!

Hebreeën 9:11-12

"Maar Christus, opgetreden als hogepriester der goederen, die gekomen zijn, is door de grotere en meer volmaakte tabernakel, niet met handen gemaakt, dat is niet van deze schepping, en

Waarom mocht Maria Jezus dan niet aanraken? Omdat Hij nog niet opgevaren was naar zijn Vader, naar zijn God.

dat niet met het bloed van bokken en kalveren, maar met zijn eigen bloed, eens voor altijd binnengegaan in het heiligdom, waardoor Hij een eeuwige verlossing verwierf."

Jezus is de Priester die heenging om met zijn bloed het heiligdom in te gaan, maar ook om Zich voor God te bewegen. En Hij kwam terug en vertoonde zich aan velen. Toen mocht men wel gemeenschap met Hem hebben.

Johannes 20:27

"Jezus zeide: Vrede zij u! Daarna zeide Hij tot Thomas: Breng uw vinger hier en zie mijn handen en breng uw hand en steek die in mijn zijde, en wees niet ongelovig, maar gelovig."

Waarom moest Jezus Zich voor God bewegen als de eerstelinggarve?

Leviticus 23:11

En de priester "zal de garve voor het aangezicht des Heren bewegen, opdat gij welgevallig zijt."

De mensen zouden welgevallig zijn in Gods ogen, als de garve voor Gods aangezicht werd bewogen. Daarom moest Jezus opvaren naar God, opdat wij welgevallig zouden zijn in Gods ogen.

Ook nu blijkt weer, dat de door God ingestelde feesttijden exact kloppen met hetgeen Jezus moest meemaken.

Het zal nu ook duidelijk zijn, dat de aanvang van het feest der weken, zoals dat tegenwoordig gevierd wordt door de meeste Joden, n.l. op de dag na het begin van het feest der ongezuurde broden, niet juist is.

De bijbel laat duidelijk zien, dat dit feest na een wekelijkse sabbat moet beginnen. En ook de geschiedenis van opstanding en tijdelijke hemelvaart van Jezus tonen dit aan.

Het feest eindigt op de vijftigste dag. De pinksterdag.

PINKSTEREN

Zoals gezegd is het pinksterfeest de laatste dag van het feest der weken.

Op deze dag moest weer iets voor God bewogen worden.

Leviticus 23:15-22 (lezen)

vers 15 "...tot de dag na de zevende sabbat zult gij tellen, vijftig dagen; dan zult gij een nieuw spijsoffer de Here brengen. Uit uw woonplaatsen zult gij twee beweegbroden meebrengen; uit twee tienden efa fijn meel zullen zij bereid worden, gezuurd zullen zij gebakken worden, eerstelingen voor de Here."

Twee gebakken beweegbroden zijn de eerstelingen voor de Here.

De eerstelinggarve die aan het begin van deze vijftig dagen voor de Here bewogen moest worden, symboliseerde het begin van de oogst.

De twee broden aan het einde van de vijftig dagen symboliseerden het einde van de eerste oogst.

Bij de eerstelinggarve kwam geen zuurdesem te pas. Het was zelfs nog geen brood. Maar de broden, die aan het einde van de oogst voor de Here bewogen moesten worden, waren gebakken met zuurdesem.

Zoals we gezien hebben symboliseerde die eerste schoof: Jezus.

Een schoof koren of gerst kan alleen maar een schoof worden als eerst de korrel in de grond gaat en sterft, pas daarna ontstaat het nieuwe leven, de aar met de vruchten.

Johannes 12:24

Jezus zegt hier: "Voorwaar, voorwaar, Ik zeg u, indien de graankorrel niet in de aarde valt en sterft, blijft zij op zichzelf; maar indien zij sterft, brengt zij veel vrucht voort."

Jezus is gestorven en Hij werd begraven in de aarde, maar God wekte Hem op en Hij kreeg nieuw leven. En dat niet alleen, Zijn sterven bracht veel vrucht voort. Deze vrucht wordt gesymboliseerd door de broden. Het waren nogal grote broden die voor God moesten worden bewogen. Veel vrucht dus.

Jezus zei in:

Mattheüs 9:37-38

"De oogst is wel groot, maar arbeiders zijn er weinig. Bidt daarom de Heer van de oogst, dat Hij arbeiders uitzende in zijn oogst."

De verleiding is groot om de reeds bekende beelden door te trekken naar de vorming van de gemeente toe. Alles lijkt er op gericht dat na het bewegen van de eerstelinggarve (Jezus) voor God, de volgende fase zal zijn: het bakken van de broden op de Pinksterdag. M.a.w. het vormen van de vrucht van het veld tot een brood, tot een lichaam. Want dit lijkt toch het doel van de uitstorting van de Heilige Geest?

Maar waarom spreekt God dan van twee broden?

En waarom zegt Hij dan dat die broden gebakken moeten worden met zuurdesem erin?

Als die broden de gemeente zouden voorstellen, dan lijkt het beeld niet juist.

Het lichaam van Jezus is toch niet verdeeld in twee lichamen?

En het zuurdesem? Dat is toch het beeld van zonde? Hoe kunnen die broden dan de gemeente voorstellen? Paulus spreekt heel duidelijk over de gemeente als over één lichaam. En Messiasbelijdende Joden horen daar ook bij (Efeze 2:11-22).

Romeinen 12:4

"Want gelijk wij in één lichaam vele leden hebben, en de leden niet allen dezelfde werkzaamheden hebben, zo zijn wij, hoewel velen, één lichaam in Christus."

1 Korintiërs 10:16b-17

"Is niet het brood, dat wij breken, een gemeenschap met het lichaam van Christus? Omdat het één brood is, zijn wij, hoe velen ook, één lichaam; wij hebben immers allen deel aan het ene brood."

Als we de beweegbroden, die met Pinksteren voor God bewogen moesten worden door de priester, willen laten slaan op de gemeente van Christus, zitten we met een probleem.

Elk detail van het Pesachfeest wordt door God met uiterste precisie zo uitgevoerd als Hij het eeuwen daarvoor heeft ingesteld.

Nu komen we aan het tot in detail omschreven deel van het Pinksterfeest en nu zouden we ineens moeten denken, dat de precisie waarmee God dit alles heeft doen opschrijven niet meer van toepassing is bij de verwerkelijking van zijn plannen. Als zelfs het uur van het sterven van het "PesachLam" nauwkeurig is vastgelegd, zal dan de betekenis van de twee broden - met zuurdesem gebakken- zomaar omgezet mogen worden in één lichaam zonder zonde?

Dit kan natuurlijk niet!

Door dit wel te doen ontstaat 'inlegkunde'.

Maar hoe zit het dan wel met die broden, en hoe past het ons bekende Pinksterfeest dan in het geheel? Laten we eerst de vragen die zich voordoen betreffende die broden uitwerken, dan zullen we later zien hoe de geschiedenis die in Handelingen 2 wordt verteld past in het geheel.

DE TWEE BEWEEGBRODEN VAN PINKSTEREN.

We hebben ons de vraag gesteld: waarom wordt er in Leviticus 23 gesproken over twee broden en waarom moesten die broden gebakken worden met zuurdesem erin?

Het was al duidelijk, dat deze broden geen 'typen' zijn van de gemeente.

Maar wat, of wie beelden zij dan uit?

Om maar gelijk met de deur in huis te vallen lezen we:

Ezechiël 37:15-23

15. "Het woord des Heren kwam tot mij: Gij mensenkind neem een

stuk hout en schrijf daarop: voor Juda en de Israëlieten die daarbij behoren; neem dan een ander stuk hout en schrijf daarop: voor Jozef -het stuk hout van Efraïm- en het gehele huis Israëls dat daarbij behoort; 17. voeg ze dan aan elkander tot één stuk hout, zodat zij in uw hand tot één worden.

18. Wanneer uw volksgenoten uw

vragen: Wilt gij ons niet meedelen, wat gij daarmee bedoelt? zeg dan tot hen:

19. Zo zegt de Here Here: zie Ik neem het stuk hout van Jozef -dat aan Efraïm toebehoort- en van de stammen Israëls die daarbij behoren, en Ik voeg het bij het stuk van Juda en maak ze tot één stuk hout, zodat zij één zijn in mijn Handelingen

20. Terwijl de stukken hout die gij beschreven hebt, voor hun ogen in uw hand zijn, zeg dan tot hen: 21. Zo zegt de Here Here: zie, Ik haal de Israëlieten weg uit de volken naar wier gebied zij gegaan zijn; Ik zal hen van alle kanten bijeenverzamen en hen naar hun land brengen. 22. En Ik zal hen tot één volk maken in het land, op de bergen Israëls, en één koning zal over hen allen koning zijn; niet langer zullen zij twee volken zijn en niet langer verdeeld in twee koninkrijken.

**Twee stukken hout,
die één zullen
worden in de hand
van de Heer.
Het
tweestammenrijk
en het
tienstammenrijk**

23. Niet langer zullen zij zich verontreinigen met hun afgoden, hun gruwelen en al hun overtredingen, maar Ik zal hen verlossen van alle afvalligheid waarmee zij gezondigd hebben, en hen reinigen, zodat zij Mij tot een volk zullen zijn en Ik hun tot een God zal zijn."

Twee stukken hout, die Juda en Efraïm voorstellen.

Twee volken, die eigenlijk één zijn, althans één zouden kunnen zijn.

Twee stukken hout, die één zullen worden in de hand van de Heer.

Het tweestammenrijk en het tienstammenrijk (waar dit zich op dit moment ook bevindt) zullen één worden in de hand van de Heer. De Heer gaat deze beide volken, deze beide broden, want zij zijn gevormd van hetzelfde materiaal, weer één maken.

Maar de broden zijn gebakken met zuurdesem!

Wat doet de Heer daarmee?

Ezechiël 37:23b

"...Ik zal hen verlossen van alle afvalligheid waarmee zij gezondigd hebben, en hen reinigen, zodat zij Mij tot een volk zullen zijn, en Ik hen tot een God zal zijn."

Enkele hoofdstukken eerder zegt de Here:

Ezechiël 11:17-20

"zo zegt de Here Here: Ik zal u vergaderen uit de volken en u bijeenbrengen uit de landen waarin gij verstrooid zijt, en Ik zal u het land Israël geven; zij zullen daar komen en daaruit verwijderen al zijn afschuwelijkheden en al zijn gruwelen; Ik zal hun een hart geven en een nieuwe geest in hun binnenste, en Ik zal het hart van steen uit hun binnenste verwijderen en hun een hart van vlees geven, opdat zij naar mijn inzettingen zullen wandelen en naarstig mijn verordeningen zullen onderhouden; zij zullen Mij tot een volk en Ik zal hun tot een God zijn."

Voor allen die de bijbelstudie over Israël hebben gevolgd zijn dit bekende gedeelten, net als:

Joël 2:28-29

"Daarna zal het geschieden, dat Ik mijn Geest zal uitstorten op al wat leeft, en uw zonen en uw dochters zullen profeteren; uw ouden zullen dromen dromen; uw jongelingen zullen gezichten zien. Ook op de dienstknechten en op de dienstmaagden zal Ik in die dagen mijn Geest uitstorten."

We hebben al eerder gezien, dat dit "daarna" van vers 28 slaat op een periode van eenwording van het volk Israël, zoals we hebben gelezen in Ezechiël. Vóór deze eenwording van Juda en Israël zullen echter nog

een heleboel dingen gebeuren die verband houden met het aanbreken van de dag des Heren.

Aan het einde van de eerste oogst moesten twee broden, waar gist inzat, voor de Here worden bewogen. Het gevolg zal zijn, dat God zijn Geest uitstort "op al wat leeft". God zal, als Jezus terugkomt op de Olijfberg, deze twee volken samenbrengen in het land Israël. Dan zal Hij een nieuw verbond sluiten met hen.

Jeremia 31:31-34

"Zie de dagen komen, luidt het woord des Heren, dat Ik met het huis van Israël en met het van Juda een nieuw verbond sluiten zal. Niet zoals het verbond, dat Ik met hun vadersen gesloten heb toen Ik hen bij de hand nam, om hen uit het land Egypte te leiden; mijn verbond, dat zij verbroken hebben, hoewel Ik Heer over hen ben, luidt het woord des Heren. Maar dit is het verbond, dat Ik met het huis van Israël sluiten zal na deze dagen, luidt het woord des Heren: Ik zal mijn wet in hun binnenste leggen en die in hun hart schrijven, Ik zal hun tot een God zijn en zij zullen Mij tot een volk zijn. Dan zullen zij niet meer een ieder zijn naaste en een ieder zijn broeder leren: Kent de Here; want zij zullen allen Mij kennen, van de kleinste tot de grootste onder hen, luidt het woord des Heren, want Ik zal hun ongerechtigheid vergeven en hun zonde niet meer gedenken."

Het zuurdesem, wat in de broden zit die voor God worden bewogen, de zonden en de ongerechtigheid zullen door God worden vergeven.

Dan zal, zoals we al eerder lasen, Gods Geest worden uitgestort. Niet zo beperkt als op de Pinksterdag bijna tweeduizend jaar geleden, maar op alle vlees van Israël.

PINKSTEREN (vervolg)

We hebben zo al het een en ander behandeld wat met deze dag te maken heeft.

Toch is nog niet alles gezegd wat van belang is. Deze feestdag is de slotfeestdag van het wekenfeest, ofwel het feest der eerstelingen.

We hebben al gezien, dat de naam Pinksteren komt van het Griekse woord: Pentacoste, dat vijftigste betekent.

Het is deze vijftigste dag van het wekenfeest waar we nu nog enige aandacht aan zullen geven.

Het wekenfeest is gebaseerd op de oogst. Met name op de eerste oogst. Op de eerste dag van het feest moest een schoof voor het aangezicht van de Here

bewogen worden. Deze schoof was het symbool van het begin van de oogst.

We hebben ook gezien, dat Jezus Zich voor de Vader heeft bewogen, als eersteling van de oogst. Dat was op de eerste dag van de week. Op die dag werd ook volgens Gods gebod een eerstelinggarve voor de Here bewogen.

De voorafschaduw, die sprak door het feest, werd werkelijkheid in Jezus.

Negenenveertig dagen gaan voorbij. De oogst is nu geheel binnen. De vijftigste dag breekt aan. Het is een dag waarop niet gewerkt mag worden. Hoewel het zondag is, is het voor de Israëlieten toch een sabbatdag, want zo heeft God dat bevolen toen Hij de feesten instelde.

Op die dag waren de discipelen allen bijeen. Dat was niet zomaar, nee, de Heer had hun gezegd te wachten op de gave die de Vader hun zou geven.

Handelingen 1:4-5

"En terwijl Jezus met hen aanzat, gebod Hij hun Jeruzalem niet te verlaten, maar te blijven wachten op de belofte van de Vader, die gij (zeide Hij) van Mij gehoord hebt. Want Johannes doopte met water, maar gij zult met de Heilige Geest gedoopt worden, niet vele dagen na deze."

Het waren allemaal Joden die daar bij elkaar waren toen Jezus dit zei. En zij waren op de hoogte van de gebruiken en overleveringen die het dagelijks leven van de Joden zozeer beïnvloedden.

Nog niet zolang daarvoor hadden ze samen de sedermaaltijd gebruikt. De gebruiken kenden ze zeer goed. Jaar op jaar, eeuw in eeuw uit werden die gebruiken doorgegeven en nagekomen.

De laatste sederavond waren ze nog niet vergeten, die zouden ze nooit meer vergeten. Op die avond nam Jezus de bekende drie matses en trok de middelste er uit en brak die.

Hij legde uit: "dit is mijn lichaam, dat voor u verbroken wordt."

Ze hadden nooit geweten dat dat de betekenis was van deze eeuwenoude gebruiken. Ook het gebruik dat degene die voorgaat een belofte doet die hij op de vijftigste dag van het feest der weken zou inlossen kenden ze goed. Maar toen Jezus het had over de belofte van de Vader die zij zouden krijgen, begrepen ze alleen dat die belofte op de Pinksterdag, de vijftigste dag van het wekenfeest, zou worden ingelost.

Ze hadden wel van de Heer gehoord wat ze zouden ontvangen, maar wat dat nu precies betekende was hun onbekend.

En toen dan die Pinksterdag aanbrak, waren zij allen tezamen bijeen.

Handelingen 2:1-4

"En eensklaps kwam er uit de hemel een geluid als van een geweldige windvlaag en vulde het gehele huis, waar zij gezeten waren; en er vertoonden zich aan het tongen als van vuur, die zich verdeelden, en het zette zich op ieder van hen; en zij werden allen vervuld met de Heilige Geest en begonnen in andere tongen te spreken, zoals de Geest het hun gaf uit te spreken."

Het was toen op die Pinksterdag bomvol in Jeruzalem, want deze dag is een door God ingestelde sabbatdag. Iedereen die geen wettige reden had om thuis te blijven moest opgaan naar Jeruzalem om daar aanwezig te zijn als de priester de twee broden voor het aangezicht van de Here bewoog.

Laten we even stil staan bij wat daar gebeurde. Al die mensen hoorden de discipelen spreken.

Handelingen 2:7-8

7 Zie zijn niet al deze, die daar spreken Galileeërs? En hoe horen wij hen dan een ieder in onze eigen taal?"

Wat een geweldige ervaring moet dat geweest zijn. De discipelen werden vervuld met de Heilige Geest en begonnen in andere tongen te spreken, zoals de Geest het hun gaf uit te spreken.

De mensen werden zo aangesproken dat ze vroegen: "Wat moeten wij doen mannenbroeders?"

Op die dag bekeerden drieduizend mensen zich en lieten zich dopen.

We gaan weer verder met de behandeling van het Pinksterfeest zoals dat oorspronkelijk was ingesteld, maar ook met zijn geestelijke betekenis.

Het feest had alles te maken met de oogst, dat is het inzamelen van de opbrengst van het land.

Dit oogstfeest, deze Pinksterdag valt in de derde maand. Dat is de maand Sivan.

Nu hebben we, toen we Leviticus 23 helemaal hebben doorgelezen, gezien, dat in de zevende maand weer een oogstfeest is, het Loofhuttenfeest.

Twee maal is er dus sprake van een oogstfeest. Twee maal wordt er ook geoogst in Israël. Maar als alle feesten ook een geestelijke betekenis hebben, en dat hebben ze, dan betekent het, dat er ook twee oogsten van zielen zijn.

We beperken ons nu tot de eerste oogst, de tweede oogst komt als we het Loofhuttenfeest behandelen. Laten we alles nog eens op een rijtje zetten.

Op het Pinksterfeest moesten twee broden, die gezuurd gebakken zijn, voor de Here bewogen worden. "Eerstelingen voor de Here".

We hebben gezien dat deze twee broden niet de gemeente voorstellen, maar de twee volken van Israël: het tweestammenrijk Juda en het tienstammenrijk Israël.

We hebben gezien, dat als deze twee volken weer samen voor God bewogen zullen worden, Hij hen één zal maken en Zijn Heilige Geest zal uitstorten op al wat leeft.

Het bijeenvergaren van Gods volk uit alle volken en het brengen van hen naar het land Israël wordt dus getypeerd door het oogstfeest van Pinksteren.

En, zoals al gezegd, Hij zal dan Zijn Geest uitstorten op al wat leeft (van dat volk Israël -alle twaalf stammen-).

Maar wat gebeurde er dan op de Pinksterdag bijna 2000 jaar geleden? Petrus zag ineens wat de betekenis was van wat daar gebeurde.

Handelingen 2:16

"...dit is het, waarvan gesproken is door de profeet Joël:

En het zal zijn in het laatste der dagen, zegt God, dat Ik zal uitstorten van mijn Geest op alle vlees; en uw zonen en uw dochters zullen profeteren, en uw jongelingen zullen gezichten zien, en uw ouden zullen dromen dromen; ja, zelfs op mijn dienstknechten en mijn dienstmaagden zal Ik in die dagen van Mijn Geest uitstorten en zij zullen

profeteren.

En Ik zal wonderen geven in de hemel boven en tekenen op de aarde beneden: bloed en vuur en rookwalm.

De zon zal veranderen in duisternis en de maan in bloed, voordat de grote en doorluchtige dag des Heren komt.

En het zal zijn, dat al wie de naam des Heren aanroept, behouden zal worden."

Heeft God zijn plan veranderd?

Is alles wat Hij gezegd heeft over het moment van uitstorting van zijn Geest niet meer van toepassing?

Joël spreekt er toch duidelijk over dat Gods Geest na bepaalde gebeurtenissen zou worden uitgestort? Laten we dit nog eens lezen.

Joël 2:28

"Daarna zal het geschieden, dat Ik mijn Geest zal uitstorten op al wat leeft.."

Heeft God zijn plan veranderd?
Is alles wat Hij gezegd heeft over het moment van uitstorting van zijn Geest niet meer van toepassing?

Na welke gebeurtenissen is dat?

Dat zal zijn na de gebeurtenissen die beschreven staan in:

Joël 2:12-27

17. "Laat de priesters, de dienaren des Heren, tussen de voorhal en het altaar wenen en zeggen: Spaar, Here, uw volk en geef uw erfdeel niet prijs aan de smaad, zodat de heidenen met hen zouden spotten. Waarom zou men onder de volken zeggen: waar is hun God?"

18. Toen nam de Here het op voor zijn land en Hij kreeg medelijden met zijn volk....

23. En gij, kinderen van Sion, juicht en verheugt u in de Here, uw God, want Hij geeft u de leraar ter gerechtigheid; ja, regenstromen laat Hij voor u neerdalen...

27. Dan zult gij weten, dat Ik in het midden van Israël ben, en dat Ik, de Here, uw God ben, en niemand anders; mijn volk zal nimmermeer te schande worden.

28. Daarna zal het geschieden, dat Ik mijn Geest zal uitstorten...."

Het volk zal zich bekeren en God zal hen weer zegenen. Hij zal dan in hun midden zijn.

Ezechiël moest ook een woord van de Heer doorgeven dat op dezelfde gebeurtenissen slaat:

Ezechiël 39:22-29

"Het huis Israëls zal weten, dat Ik de Here hun God ben, van die dag af en voortaan. 23. En de volken zullen weten, dat het huis Israëls om zijn ongerechtigheid in ballingschap is gegaan; omdat zij Mij ontrouw geworden waren had Ik mijn aangezicht voor hen verborgen en hen overgegeven in de macht van hun tegenstanders, zodat zij allen door het zwaard vielen. 24. Naar hun onreinheid en hun overtredingen heb Ik hen behandeld en mijn aangezicht voor hen verborgen.

25. Daarom, zo zegt de Here Here, nu zal Ik een keer brengen in het lot van Jacob en mij ontfermen over het gehele huis Israëls, en ijveren voor mijn heilige naam. 26. Zij zullen de smaad en al de ontrouw, waarmee zij Mij ontrouw geweest zijn, vergeten, wanneer zij weer in hun land wonen, veilig zonder dat iemand hen opschrikt.

27. Als Ik hen uit het gebied der volken terugbreng en hen uit de landen van hun vijanden verzamel, dan zal Ik Mij voor het oog der talrijke volken aan hen de Heilige betonen.

28. En zij zullen weten, dat Ik de Here hun God ben, zowel wanneer Ik hen in ballingschap wegvoer onder de volken, als wanneer Ik hen weer in hun eigen land verzamel, zonder dat Ik iemand van hen daar ginds achterlaat. 29. En Ik zal mijn aangezicht niet meer voor hen verbergen, wanneer Ik mijn Geest over het huis Israëls heb uitgestort, luidt het woord van de Here Here."

God zal een keer brengen in het lot van Jacob en Hij zal zich ontfermen over het HELE huis van Israël. Hij zal hen uit het gebied der volken verzamelen en hen bijeenbrengen op de bergen van Israël. "En Ik zal mijn aangezicht niet meer voor hen verbergen, wanneer Ik Mijn Geest over het huis Israëls heb uitgestort, luidt het woord des Heren."

Gods plan is natuurlijk niet veranderd!

Alles wat God heeft gezegd zal gebeuren. Dus ook het uitstorten van zijn Geest op heel het volk Israël.

Maar nogmaals, hoe plaatsen we dan de uitstorting van Gods Geest zo'n 2000 jaar geleden?

Laten we de gebeurtenissen nog eens bekijken.

Op die Pinksterdag waren er waarschijnlijk zo'n 120 mensen bij elkaar. Zij allen werden vervuld met de

Heilige Geest.

Op zichzelf is dit een geweldige gebeurtenis.

Maar is dit de letterlijke vervulling van de belofte die God o.a. in Joël gedaan had?

Nee, dit was 'slechts' een voorvervulling.

Als we aan voorvervullingen denken, denken we meestal aan een natuurlijk volk -Israël-, dat zo vaak op het natuurlijke vlak voorvervulde wat voor christenen geestelijke werkelijkheid is geworden.

Enkele voorbeelden:

Het pas behandelde Pascha, wat voor hen een letterlijke voorbijgang betekende van de engel des doods. Voor ons heeft het een geestelijke betekenis: de geestelijke dood, die komt na de natuurlijke dood, gaat aan ons voorbij door het bloed van het Lam. Een ander bekend voorbeeld is: Het trekken uit Egypte. Het volk Israël deed dat letterlijk. Voor de christenen betekent dat: uittrekken uit de wereld, d.w.z. niet meer meedoen met zonde en alles wat daar mee te maken heeft. Een zuiver geestelijke gebeurtenis. De intocht van het volk Israël in het beloofde land en hun strijd tegen de inwoners aldaar, allemaal letterlijke gebeurtenissen, die voor ons overgezet kunnen worden in geestelijke gebeurtenissen.

Voor de meeste christenen zijn dit bekende beelden. Ze zullen er over het algemeen geen moeite mee hebben dit soort 'voorvervullingen' over te zetten naar

Gods plan is natuurlijk niet veranderd!

de geestelijke werkelijkheid die voor de christenen van toepassing is. Maar nu komt het probleem!

Houdt de tweeledigheid van Gods plannen hiermee op?

Is het zo, dat alleen het natuurlijke volk Israël als voorbeeld kan dienen?

Dit is beslist niet zo!

Op onze beurt zijn wij, christenen, ook weer een voorbeeld voor wat later gaat komen. Het 'geestelijke', waarvan wij denken dat dat het maximale is, de werkelijkheid, is in feite ook maar weer een voorvervulling van de uiteindelijke werkelijkheid.

Voordat we zullen zien hoe deze voorvervullingsgedachte op het ons bekende Pinksterfeest van toepassing is, nemen we eerst een ander bekend gedeelte uit de bijbel ter illustratie van wat ik bedoel.

Hebreeën 8:6-12

Het gaat in dit hoofdstuk over Jezus die als hogepriester voor God, de Middelaar is geworden van een nieuw verbond. De brieveschrijver haalt dan vanaf vers 8 een gedeelte aan dat uit Jeremia 31 komt. "Zie, er komen dagen, spreekt de Here, dat Ik voor het huis Israëls en het huis van Juda een nieuw verbond tot stand zal brengen, niet zoals het verbond, dat Ik met hun vaderen maakte ten dage, dat Ik hen bij de hand nam om hen uit het land Egypte te leiden, want zij hebben zich niet gehouden aan mijn verbond en Ik heb mij niet meer om hen bekommerd, spreekt de Here.

Want dit is het verbond, waarmee Ik Mij verbinden zal aan het huis Israëls na die dagen, spreekt de Here:

Ik zal mijn wetten in hun verstand leggen, en Ik zal die in hun harten schrijven, en Ik zal hun tot een

God zijn en zij zullen Mij tot een volk zijn. En niet langer zullen zij een ieder zijn medeburger, en een ieder zijn broeder leren, zeggende: Ken de Here, want allen zullen zij Mij kennen, van de kleinste tot de grootste onder hen. Want Ik zal genadig zijn over hun ongerechtigheden, en hun zonden zal Ik niet meer gedenken."

Wat hier staat, wordt door de christenen in dankbaarheid geaccepteerd, als zijnde voor hen

geschreven. En gelukkig is het ook zo, dat God zijn wetten in onze harten heeft gelegd, en die ook in ons verstand heeft geschreven.

Zonder dat is het niet mogelijk Gode welgevallig te zijn. Nu laten wij ons leiden door de Heilige Geest Die in ons woont en ons, als wij naar Hem luisteren, ogenblikkelijk laat zien wanneer wij van Gods weg dreigen af te geraken. Van binnen uit doen wij dan wat God van ons wil.

Maar...hebben we er wel eens goed bij stil gestaan wat in deze aanhaling uit Jeremia eigenlijk staat?

De Heer zegt, dat Hij met het huis Israëls EN met het huis Juda een nieuw verbond tot stand zal brengen. Is hier sprake van de gemeente van Jezus Christus? Hoewel de gemeente van Jezus in zeker opzicht het geestelijke Israël is, is ze dat niet in absolute zin. Als de gemeente wel in absolute zin geestelijk Israël is, is Juda dan een ander deel van de gemeente?

In zeker opzicht heeft God elke individuele christen bij de hand genomen en uit het geestelijke land Egypte gevoerd (de wereld), maar kan van de christenen gezegd worden, als geheel, dat zij zich niet om Gods verbond bekommerd hebben?

Want dat staat er toch in Hebreeën over de Israëlieten?

En wat helemaal niet te begrijpen is, als het waar zou zijn dat deze teksten bedoeld zijn voor de christenen, is: dat God zich nu niet meer om ons bekommert.

Het zal langzamerhand wel duidelijk zijn, dat deze teksten niet in eerste instantie bedoeld zijn voor de christenen.

Nog niet helemaal overtuigd?

Vraagt u zich dan maar eens af waarom u naar bijbelstudies toegaat. Dat doet u toch om de Here te leren kennen?

Het gevolg van Gods leggen van zijn wetten in ons verstand en zijn schrijven van die wetten in ons hart moet zijn, dat wij de Here zullen kennen.

Niet dat we zomaar enig begrip van Hem zullen hebben, maar dat we Hem wezenlijk zullen kennen. Dat staat in vers 11.

"En niet langer zullen zij een ieder zijn medeburger, en een ieder zijn broeder leren,

zeggende:

Ken de Here, want allen zullen zij Mij kennen, van de kleinste tot de grootste onder hen."

Geen bijbelstudies meer, want iedereen zal God kennen zoals Hij maximaal te kennen is.

Dit alles is niet van toepassing op de christenen. Is het dan allemaal niet waar dat God zijn wetten in onze harten heeft gelegd?

Gelukkig is dat wel waar. Hebreeën 10 bevestigt dat ook. Maar....

Maar het is alles slechts ten dele, nog onvolmaakt. Het is alles slechts een voorvulling. De volle werkelijkheid komt nog. Bedenk maar dat Israël echt gespaard is voor de dood, toen het zich achter het bloed van het lam verschool. Toch was dit slechts een voorvulling. De werkelijkheid gaat een flinke stap verder. Die gaat niet meer over een natuurlijke dood, maar die gaat over een geestelijke, eeuwige dood.

Ook de intocht in het beloofde land hebben ze in volle werkelijkheid meegemaakt. Maar ook dit was slechts een voorvulling van het ingaan in het hemelse beloofde land, en dat is de plaats waar wij geestelijk al mogen verblijven. (Efeze 2:6). Maar ook dit geestelijk aanwezig zijn in de hemelse gewesten is weer een voorvulling van het straks werkelijk aanwezig zijn bij de Heer.

Heeft het dan allemaal niet zoveel waarde? Absoluut niet, beter: absoluut wel, het heeft enorm veel waarde.

Het was voor het volk Israël al geweldig om Gods volk te zijn. En toch was wat zij meemaakten in veel gevallen slechts een voorvulling of een afschaduw van wat wij, christenen, meemaken. Zij zouden, met recht, jaloers kunnen zijn op onze relatie met God.

Toch zijn veel van de geweldige dingen die wij als christenen ervaren ook weer voorvullingen, of afschaduwingen van dingen die nog weer verder gaan.

Ditzelfde verhaal is ook van toepassing op die geweldige gebeurtenis van Pinksteren. Ook in dit geval zal blijken, dat alles wat daar gebeurde (en zich nog voordoet) in feite slechts een voorafschaduw is van wat nog gaat komen.

Ook uit de aanhaling die Petrus doet vanuit Joël blijkt duidelijk, dat de oorspronkelijke profetie een veel uitgebreider, en een meer allesomvattend karakter had, dan wat er gebeurde op die Pinksterdag 2000 jaar geleden.

Volgens de profetie zal Gods Geest worden uitgestort op ALLE vlees. Dat is heel wat anders dan de, aanvankelijk, 120 mannen en vrouwen die daar in die bovenzaal bijeen waren, zelfs al tel je daar de drieduizend en de vijfduizend zielen bij die in de volgende hoofdstukken worden genoemd.

Maar ook van de tekenen op aarde: bloed en vuur en rookwalm is niets te zien geweest. En de zon is niet veranderd in duisternis en de maan niet in bloed, noch de grote en doorluchtige dag des Heren is geweest. Kortom, de aangehaalde profetie uit Joël spreekt van heel wat meer, dan alleen de uitstorting van de Heilige Geest op 120 personen, hoe geweldig ook.

Waarom is die profetie uit Joël dan toch van toepassing op wat daar gebeurde?

Het antwoord zal duidelijk zijn: De Heilige Geest werd daar op die tijd uitgestort. En hoe dat precies zit met de verhouding Israël-christen is op dat moment niet belangrijk, nog afgezien van de vraag of die verborgenheid toen al bekend was. Maar voor ons blijft de vraag openstaan: Waarom geeft God een profetie over de uitstorting van zijn Geest over een heel volk, en zien we, dat deze profetie wordt toegepast op aanvankelijk 120 personen?

Het antwoord is in weze heel simpel.

Het aantal van die groep gelovigen die als eerste vervuld werden met de Heilige Geest is in feite niet belangrijk!

Al was het er één geweest, dan nog had God zijn Geest uitgestort op die ene.

Waar het om gaat is dit:

Alle plannen van God, die Hij met het volk Israël (collectief) had en nog heeft, heeft Hij vervuld en voorvuld in de individuele christen.

Nogmaals met andere woorden:

Heel Gods handelen met het volk Israël, vanaf de uittocht uit Egypte tot en met de nog niet vervulde beloften van herstel en wonen in het beloofde land en nog meer, zijn, of worden voorvuld in elke christen afzonderlijk.

Het kernpunt waar alles om draait is, dat een heel natuurlijk volk in Gods handelen gelijkgesteld wordt aan één geestelijke christen. Een heel volk trekt uit Egypte, die éne christen trekt uit de wereld en gaat achter God aan. Enz. enz.

Als we dit zien, kunnen we alles wat God met het volk Israël doet, en alles wat Hij met elke christen doet, in het kader van zijn heilspennen, veel beter begrijpen.

Ten slotte nog dit over het Pinksterfeest:

Het feest geeft in symbolen de bijeenverzameling van de twee volken Juda en Israël weer. Het is het bijeenbrengen van de oogst in de schuur. M.a.w. Juda en Israël worden bijeengebracht in het land Israël.

Maar is het dan niet zo, dat als er van oogst gesproken wordt in de bijbel, het gaat over de bijeenverzameling van de christenen als Jezus komt?

Het kernpunt waar alles om draait is, dat een heel natuurlijk volk in Gods handelen gelijkgesteld wordt aan één geestelijke christen.

Nee, de oogst is voor iedere individuele christen al geweest. Iedere christen is al 'binnen gebracht in 'de schuur', iedere christen heeft zijn woonplaats geestelijk al in het beloofde land.

Na alles wat ik gezegd heb over de uitstorting van de Heilige Geest, dat het voor de christenen een voorvervulling is, nog niet het volmaakte, zullen er ongetwijfeld mensen zijn, die 'steigeren' bij deze gedachte.

Toch blijft het feit bestaan, dat wij 'slechts' de eerstelingen van de Geest hebben ontvangen, zoals Paulus dat zo duidelijk zegt in:

Romeinen 8:23 St.V.

"...maar ook wij zelf, die de eerstelingen des Geestes hebben...."

Eerstelingen zijn nooit het geheel. De eerstelingen van de oogst, zijn enkele aren, of enkele broden, die een symbool zijn van de hele oogst.

KORTE SAMENVATTING

Het wekenfeest wordt zo genoemd, omdat het zeven weken duurt.

Het heeft te maken met de oogst.

Op de eerste dag van het feest moest een schoof, die een symbool was van de komende oogst, door de priester voor de Here bewogen worden. We hebben gezien, dat Jezus op die eerste dag van het feest, zich voor de Vader heeft bewogen. Hij was zo de Eersteling, de Voorloper van de komende oogst.

De oogst zelf wordt gesymboliseerd door de twee broden, die gebakken moesten worden met zuurdesem erin. Het is een beeld van twee groepen mensen, die gevormd zijn uit hetzelfde materiaal (koren), en die samen voor de Here bewogen worden. In die broden zit zuurdesem, wat een beeld is van zonde en slechtheid.

Het kan niet zo zijn, dat die twee broden een heenwijzende functie hebben naar de christenen, want de christenen zijn één brood, één lichaam. (1 Korinthiërs 10:17).

Ook zijn het níet de christenen uit de heidenen en de christenen uit de Joden, omdat in Christus noch Jood noch Griek is, "gij allen zijt immers één in Christus Jezus." (Gal.3:27-28). En één lichaam wordt niet gesymboliseerd door twee lichamen (twee broden). Het is uit onze bijbelstudie gebleken, dat die twee broden een beeld zijn van de volken Israël en Juda. Aan het einde van de volheid der tijden, (7x7 dagen van het wekenfeest) zullen die twee volken, die van hetzelfde materiaal zijn, (zij zijn allen Israëlieten) bijeengebracht worden in het land Israël.

Zij hebben hun zonden nog niet door het bloed van Jezus laten afwassen (er zit zuurdesem in die broden), maar, zoals ze zijn, zullen zij voor de Here bewogen worden. Dan zullen zij Jezus zien; zij zullen zich verootmoedigen voor de Here, en Hij zal verzoening over hen doen komen en zijn Geest over hen uitstorten.

Deze eerste drie feesten geven, op symbolische wijze, Gods plan weer wat Hij heeft met Israël. Maar ze zijn ook van grote betekenis voor de christenen. Want elk onderdeel van deze feesten is reeds vervuld in het leven van iedere christen individueel.

Elke christen heeft zich achter het bloed van het Lam gesteld en is uit "Egypte" getrokken. Ook hoort het zo te zijn, dat elke zonde uit zijn leven wordt gebannen en hij/ zij gedoopt is (doortocht door de Rode Zee).

God heeft zich met iedere gelovige individueel verzoend en zijn Geest uitgestort. Iedere gelovige is gebracht in het 'beloofde land', en zo is ook dit laatste deel van het Pinksterfeest, geestelijk vervuld. (Efeze 2:6).

De eerste drie feesten, de voorjaarsfeesten, geven Gods plan weer van:

3. Plaatsvervangend sterven (Het lam; bloed aan de deurposten).

4. Afscheid van het wereldse (Uittocht uit Egypte).

Bewust zonden wegdoen uit je leven (zuurdesem wegdoen uit het huis).

5. Bijeenvergadering in het beloofde land; verzoening met God; uitstorting van Gods Geest. (De oogst wordt bijeengebracht in de schuur, twee broden -symbolen van de oogst- worden voor Gods aangezicht gebracht. God vergeeft en stort zijn Geest uit.)

Deze drie feesten geven Gods plan weer voor zijn volk Israël, maar óók geven ze Gods plan weer voor de heidenen.

Eens zullen alle Israëlieten zien, dat Jezus voor hen gestorven is. Zij zullen het offer dat Hij bracht aannemen, als voor hen gedaan.

Eens zullen zij zich verootmoedigen en hun zonden belijden en wegdoen.

En dan zal God zich met hen verzoenen en zijn Geest op hen allen uitstorten.

Maar dit alles is, of kan reeds voor iedere gelovige voltooide profetie zijn.

Deze drie feesten
geven Gods plan
weer voor zijn
volk Israël, maar
óók geven ze
Gods plan weer
voor de heidenen.

Deze drie feesten hebben een dubbele betekenis.

Wat in de voorjaarsfeesten wordt aangegeven is voor het volk Israël van betekenis, maar óók voor de heidenen die leven in de tijd tussen Jezus' hemelvaart en Zijn wederkomst.

De profetische betekenis van deze feesten is, en wordt voorvuld in het leven van iedere christen individueel. Het is een geestelijke vervulling.

Wat Israël zal meemaken is een letterlijke vervulling.

HET BAZUINFEEST

In de reeks van zeven feesten, die de Here instelde om hierdoor zijn plan van verlossing te openbaren, zijn we aangekomen bij het Bazuinfeest.

Het eerste feest is het Pascha. Het letterlijk voorbijgaan van de doodsengel na de acceptatie van het plaatsvervangend bloedvergieten van het lam. Heenwijzing naar het Lam: Jezus.

Het tweede feest is dat der ongezuurde broden.

Totale reiniging van alles wat met zonde te maken heeft. Uittocht uit Egypte (de wereld).

Het derde feest is het feest der eerstelingen.

Pinksteren. Bijeenvergadering van de oogst.

Twee gezuurde broden (Juda en Israël) worden

voor de Here bewogen. Ze worden

bijeenvergaaard uit de volken en gebracht naar

het land Israël, waarna God zijn Geest uitstort

op hen allen. Dit is voorvuld in iedere

wedergeboren christen persoonlijk.

Dan komt het bazuinfeest.

Leviticus 23:23-25

"En de Here sprak tot Mozes: Spreek tot de Israëlieten:

In de zevende maand, op de eerste dag der maand, zult gij een rustdag hebben, aangekondigd door bazuingeschal, een heilige samenkomst. Generlei slaafse arbeid zult gij verrichten en gij zult de Here een vuuroffer brengen."

Het begin van Gods handelen wordt gesymboliseerd in feesten die in de eerste maand gevierd moeten worden.

Het eind van alles wat God van plan is te doen in deze huidige wereld wordt weergegeven in de feesten die in de zevende maand moeten worden gehouden.

Op de eerste dag van de zevende maand is dan het bazuinfeest.

Is het onlogisch om te veronderstellen, dat hier een symboliek in verscholen ligt? De zevende maand - het zevende duizendtal van jaren. De zevende dag - een sabbatdag, een rustdag. Het duizendjarig vrederijk?

Waarvoor werd de bazuin gebruikt in het oude Israël? Het was een signaal voor oorlog.

Jeremia 4:5 en 19-21

"Boodschapt Juda, laat horen in Jeruzalem en zegt: Blaast de bazuin in het land, roept luidkeels en zegt: Verzamelt u en laat ons in de versterkte steden gaan!...O mijn binnenste, mijn binnenste! Ik moet ineenkrimpen. O wanden mijns harten! Mijn hart jaagt in mij, ik kan niet zwijgen; want bazuingeschal hoor ik, strijdrumoor! Slag na slag wordt gemeld; ja het gehele land is verwoest; onverhoeds zijn mijn tenten verwoest, in een oogwenk mijn tentkleden.

Hoelang moet ik het signaal zien, het bazuingeschal horen?"

Jeremia tekent in dit en het volgende hoofdstuk het grote onheil wat over Israël gaat komen. Het is een tuchting van de Here.

Het eind van alles wat God van plan is te doen in deze huidige wereld wordt weergegeven in de feesten die in de zevende maand moeten worden gehouden.

Ook Sefanja moet die onheilsdag van de Here beschrijven. We lezen enkele teksten:

Sefanja 1:14-17

"Nabij is de grote dag des Heren, nabij en hij nadert haastig. Hoort, de dag des Heren; bitter schreeuwt dan de held. Die dag is een dag van verbolgenheid, een dag van benauwdheid en van angst, een dag van vernieling en van vernietiging, een dag van

duisternis en donkerheid, een dag van wolken en van dikke

duisternis, een dag van bazuingeschal en van krijgsgeschreeuw tegen de versterkte steden en tegen de hoge hoektorens. Dan zal Ik (zegt de Here) de mensen benauwen, zodat zij gaan als blinden, want zij hebben tegen de Here gezondigd, en hun bloed zal worden uitgestort als stof en hun ingewanden als drek. Noch hun zilver, noch hun goud zal hen kunnen redden op de dag van de verbolgenheid des Heren. Door het vuur van zijn naijver zal de ganse aarde verteerd worden, want vernietiging, ja, een verschrikkelijk einde zal Hij alle inwoners der aarde bereiden."

Is dit een onherroepelijk besluit van de Here?

Gelukkig niet! Er is een mogelijkheid tot ontcoming.

Sefanja 2:1-3

"Komt tot uzelf, ja, komt tot inkeer, gij schaamteloos volk, voordat het besluit tot

uitvoering komt.....misschien zult gij geborgen worden op de dag van de toorn des Heren."

Deze grote en geduchte dag des Heren, die inderdaad aangekondigd wordt met bazuingeschal is echter niet de reden van het feest. Het zou ook niet logisch zijn dit onheil te gedenken met een feest. Er is niets feestelijks aan.

Het volk Israël zal tot bezinning komen. En Gods grimmigheid zal aan hen voorbijgaan.

Jesaja 26:20-21

"Kom, mijn volk, ga in uw binnenskamers, en sluit uw deuren

achter u; verberg u een korte tijd, tot de gramschap over is. Want zie, de Here verlaat zijn plaats om de ongerechtigheden der bewoners van de aarde aan hen te bezoeken; dan zal de aarde het op haar

vergoten bloed aan het licht brengen en haar verslagenen niet langer bedekken."

Maar toch is dit een van de bazuinen die vooraf gaan aan het bazuingeschal dat te maken heeft met het bazuinfeest.

Er zullen zeven bazuinen klinken, maar de laatste bazuin is het die het Koningschap aankondigt van onze Here.

Openbaringen 11:15

"En de zevende engel blies de bazuin en luide stemmen klonken in de hemel, zeggende: Het Koningschap over de wereld is gekomen aan onze Here en aan zijn Gezalfde, en Hij zal als Koning heersen tot in alle eeuwigheden."

Dit is pas reden voor een feest.

En dan zal ook gebeuren wat in Jesaja is geprofeteerd.

Jesaja 27:12-13

"Maar het zal te dien dage geschieden, dat de Here de aarde zal dorsen van de rivier af tot de beek van Egypte toe, en gij zult ingezameld worden een voor een, kinderen Israëls. En het zal te dien dage geschieden, dat er op een grote bazuin geblazen zal worden, en zij die verloren waren in het land Assur en die verdreven waren in het land Egypte, zullen komen en zich nederbuigen voor de Here op de heilige berg te Jeruzalem."

Nehemia zag het goed, dat deze dag een dag is om blij te zijn.

Nehemia 8

....9 En Nehemia (dat is de stadhouder) met de priester-schriftgeleerde Ezra en de Levieten, die het volk onderricht gaven, zeiden tot het gehele volk: Deze dag is voor de Here, uw God, heilig; bedrijft geen rouw en weent niet. Want het gehele volk weende, toen het de woorden der wet hoorde.

10 Voorts zeide hij tot hen: Gaat heen, eet lekkernijen en drinkt zoete dranken en zendt aan ieder voor wie niets bereid is, een deel, want deze dag is voor onze Here heilig: weest

dus niet verdrietig, want de vreugde in de Here, die is uw toevlucht.

11 Ook de Levieten brachten het gehele volk tot kalmte door te zeggen: Weest stil, want deze dag is heilig, weest dus niet verdrietig.

12 Toen ging het gehele volk heen, om te eten en te drinken, en een deel ervan te

zenden en grote vreugde te bedrijven, want zij hadden begrepen wat men hun had bekendgemaakt.

(Nehemia 8:9-12, NBG).

Zoals al gezegd hebben die andere bazuinen ook te maken met dit alles. Het zijn de voorlopers van die laatste bazuin.

We hebben al iets gelezen over het bazuingeschal wat te maken heeft met het onheil wat uit het Noorden komt. (Jeremia) Volgens Ezechiël is dit een groot leger wat uit het land Magog komt. (38-39). Ook Zacharia spreekt hierover.

Zacharia 14:1-2

"Zie er komt een dag voor de Here, waarop de buit, op u behaald, binnen uw muren verdeeld zal worden. Dan zal Ik alle volken tegen Jeruzalem ten strijde vergaderen; de stad zal genomen worden, de huizen zullen geplunderd worden en de vrouwen geschonden. De helft van de stad zal wegtrekken in ballingschap, maar de rest van het volk zal in de stad niet uitgeroeid worden."

Er zal zich nog een vreselijke strijd afspelen in Israël. Het zal een strijd zijn die door de Here is bewerkt. Maar als dit allemaal te zwaar dreigt te worden grijpt God in.

Zacharia 14:3-5

"Dan zal de Here uittrekken om tegen die volken te strijden, zoals Hij vroeger streed, ten dage van de krijg; zijn voeten zullen te dien dage staan op de Olijfberg, die voor Jeruzalem ligt aan de oostzijde; dan zal de Olijfberg middendoor splijten, oostwaarts en westwaarts,

Er zal zich nog een vreselijke strijd afspelen in Israël. Het zal een strijd zijn die door de Here is bewerkt.

tot een zeer groot dal, en de ene helft van de berg zal noordwaarts wijken en de andere helft zuidwaarts; en gij zult de vlucht nemen in het dal mijner bergen, want het dal der bergen zal reiken tot Asel; ja, gij zult de vlucht nemen, zoals gij de vlucht genomen hebt voor de aardbeving in de dagen van Uzzia, de koning van Juda.

En de Here, Mijn God, zal komen, alle heiligen met Hem!"

Wat een geweldig moment zal dat zijn. En het mooiste is: iedere christen zal daarbij zijn.

1 Thessalonicenzen 4:15-17

"Want dit zeggen wij u met een woord des Heren: wij, levenden, die achterblijven tot de komst des Heren, zullen in geen geval de ontslapenen voorgaan, want de Here zelf zal op een teken, bij het roepen van een aartsengel en bij het geklank ener bazuin Gods, nederdalen van de hemel, en zij, die in Christus gestorven zijn, zullen het eerst opstaan; daarna zullen wij, levenden, die achterbleven, samen met hen op de wolken, in een oogwenk weggevoerd worden, de Here tegemoet in de lucht, en zo zullen wij altijd met de Here wezen."

Ook in Korinthiërs 15 wordt deze geweldige gebeurtenis in verband gebracht met de laatste bazuin.

1 Korinthiërs 15:51-52

"Zie, ik deel u een geheimenis mede, allen zullen wij niet ontslapen, maar allen zullen wij veranderd worden, in een ondeelbaar ogenblik, bij de laatste bazuin, want de bazuin zal klinken en de doden zullen onvergankelijk opgewekt worden en wij zullen veranderd worden."

We zien dus, dat dit bazuinfeest ook weer een tweeledig karakter heeft.

Een deel wijst op de komst van de Messias voor het volk Israël. Hij zal dan een einde maken aan alle ellende die ze te verduren hebben gehad.

Door de komst van de Messias in hun land zal er een einde komen aan de verdeeldheid die er was (twee volken), en zullen zij een tijd ingaan van rust en vrede. De andere kant van dit verhaal is, dat de periode van geestelijke rust en vrede die nu ons deel is in Christus, omgezet zal worden in een eeuwige rust. Het beloofde land, waar we nu geestelijk al mogen verblijven zal

dan ook lichamelijk betreden kunnen worden (natuurlijk wel met veranderde lichamen, zoals we in 1 Korinthiërs 15 gelezen hebben).

Dit bazuinfeest is een feest waarin grote vreugde een rol speelt. Maar het is nog niet het laatste feest. Er volgen nog drie feesten.

Deze feesten zullen we hierna onderzoeken. Eerst het feest van de GROTE VERZOENDAG.

DE GROTE VERZOENDAG

Leviticus 23:27-32

"Maar op de tiende van die zevende maand is het Verzoendag; een heilige samenkomst zult gij hebben en gij zult u verootmoedigen en de Here een vuuroffer brengen. Op die dag zult gij generlei arbeid verrichten, want het is de Verzoendag, om over u verzoening te doen voor het aangezicht van de Here, uw God. Want ieder die zich op die dag niet zal verootmoedigen, zal uitgeroeid worden uit zijn volksgenoten. Ieder die enige arbeid verricht op die dag, zal ik verdelgen uit het midden van zijn volk, generlei arbeid zult gij verrichten het is een altoosdurende inzet voor uw geslachten, in al uw woonplaatsen. Het zal u een volkomen sabbat zijn en gij zult u verootmoedigen. Op de negende van de maand, des avonds, van avond tot avond, zult gij uw sabbat vieren."

De grote verzoendag is geen uitbundig feest. Het is een dag van diepe verootmoediging. Het is een dag van diepe droefenis. Waarom?

Vanwege alle ongerechtigheden en zonden die men had gedaan.

Vanaf de instelling van deze dag hebben de Israëlieten de verootmoediging opgevat door tijdens een vasten van 25 uur hun zonden aan de Here te belijden.

Zoals alle andere feesten heeft ook dit feest een heenwijzend karakter.

En ook nu zullen we weer zien, dat het feest ziet op het moment van eenwording van de twee volken Juda en Israël, en het vergeven van hun zonden door de Heer. Maar ook zullen we zien, dat dit feest al een voorvervulling heeft gehad in het leven van elke individuele christen.

Langzamerhand is het ons duidelijk geworden, dat Gods plannen met het volk Israël nog niet allemaal zijn vervuld. Ja, het is zelfs zo, dat de belangrijkste plannen nog vervuld moeten worden.

God zal beide volken terugbrengen in het land Israël. Hij zal hen weer tot één volk maken.

Langzamerhand is het ons duidelijk geworden, dat Gods plannen met het volk Israël nog niet allemaal zijn vervuld.

Maar er zal dan nog een moeilijke tijd voor hen aanbreken, als het 'onheil uit het Noorden' komt. Maar God zal weer voor hen strijden, zoals 'in de dagen van de krijg.'

Jezus, de Messias zal hen verlossen van de vijand. Hij zal komen bij de laatste bazuin, en zijn voeten zullen dan op de Olijfberg staan.

Dan zullen zij zien Wie Hij is.

Zij zullen zich herinneren wat Zacharia profeteerde. En zij zullen weten dat Hij de Jezus was, die vers 9 van Zacharia 9, zo'n 2000 jaar geleden vervulde.

Zacharia 9:9

"Jubel luide, gij dochter van Sion; juich, gij dochter van Jeruzalem! Zie, uw Koning komt tot u, hij is rechtvaardig en zegevierend, nederig en rijdende op een ezel, een ezelshengst, een ezelinejong."

Maar ook zullen zij dan de vervulling van de rest van deze profetie zien:

vers 10

"Dan zal Ik de wagens uit Efraïm en de paarden uit Jeruzalem tenietdoen, ook de strijdboog wordt teniet gedaan; en Hij zal de volken vrede verkondigen, en zijn heerschappij zal zich uitstrekken van zee tot zee, en van de Rivier tot de einden der aarde."

Als zij dat allemaal zullen zien, zullen zij zich verootmoedigen. En dan zal de bekende profetie van Jeremia in vervulling gaan.

Jeremia 31:31-34

"Zie, de dagen komen, luidt het woord des Heren, dat Ik met het huis van Israël en het huis van Juda een nieuw verbond sluiten zal. Niet zoals het verbond, dat Ik met hun vadersen gesloten heb ten dage dat Ik hen bij de hand nam, om hen uit het land Egypte te leiden: mijn verbond, dat zij verbroken hebben, hoewel Ik heer over hen ben, luidt het woord des Heren. Maar dit is het verbond, dat Ik met het huis van Israël sluiten zal na deze dagen, luidt het woord des Heren: Ik zal Mijn wet in hun binnenste leggen en die in hun hart schrijven, Ik zal hun tot een God zijn, en zij zullen Mij tot een volk zijn.

Dan zullen zij niet meer een ieder zijn naaste en een ieder zijn broeder leren: Kent de Here: want allen zullen Mij kennen, van de kleinste tot de grootste onder hen, luidt het woord des Heren, want Ik zal hun ongerechtigheid vergeven en hun zonden niet meer gedenken."

Hier gaat het over de grote verzoendag!

Willen we goed begrijpen hoe God denkt over die dag van grote verzoening, dan moeten we de uitgebreide voorschriften lezen, en daar over nadenken, zoals die in Leviticus 16 worden beschreven.

Leviticus 16 (lezen)

De hogepriester kreeg zeer specifieke opdrachten en voorschriften. Hem werd precies gezegd hoe hij voor de Here moest verschijnen.

Op de dag dat hij in het Heilige der Heilige zou verschijnen voor de Here, moest hij zich eerst baden. Dan moest hij speciale witte linnen klederen aantrekken. Hij gaf daarmee aan, dat hij van elke onreinheid was gereinigd en in heiligheid getooid. Hij was voorbereid om het offer van verzoening te brengen.

Hier zien we al een eerste overeenkomst met Jezus, met dit verschil, dat Jezus zich niet hoefde te reinigen

en met witte linnen klederen te kleden omdat Hij al rein was van Zichzelf.

Door een zondeloos leven was Jezus op elk moment van zijn leven in staat om het zondoffer te brengen, beter gezegd: te zijn.

Er is nog een verschil met de hogepriester en Jezus: De hoge priester moest eerst voor zichzelf en zijn gezin een stier offeren, van zijn eigen geld gekocht, om voor

zichzelf en zijn gezin verzoening te verkrijgen.

De stier moest in de plaats van de hogepriester geofferd worden, het was een plaatsvervangend offer. Er was geen offer wat in de plaats kwam van onze Hogepriester. Hij offerde Zichzelf. Hij was zowel Hogepriester als offer.

Het offer dat voor het volk geofferd moest worden: de geitenbok, was een beeld van het ware offer: Jezus. De stier voor de hogepriester was voor zijn eigen verzoening (en die van zijn gezin), de geitenbok was voor het volk.

Er is iets merkwaardigs aan de manier waarop die geitenbok, die voor de verzoening van het volk zou zijn, gekozen wordt.

Twee geitenbokken werden gekocht van het geld dat kwam uit de schatkist. Dit geld was door het volk geschonken.

Leviticus 16:7

"Aäron zal de twee bokken nemen en ze voor het aangezicht des Heren stellen bij de ingang van de tent der samenkomst, en Aäron zal over beide bokken het lot werpen; één lot voor de Here en één lot voor Azazel."

Het offer dat voor het volk geofferd moest worden: de geitenbok, was een beeld van het ware offer: Jezus.

De hogepriester kocht dus twee bokken en hij liet het aan God over wie de bok zou worden voor het zondoffer, het lot voor de Here, en welke bok later weggezonden zou worden de woestijn in, het lot voor Azazel.

Het zal duidelijk zijn, dat het hierbij in weze niet gaat om de bokken, maar om het symbolische karakter van de bokken, het zijn typen.

Iedere christen weet, of zou dat moeten weten, dat Jezus Christus, ons tot zondoffer is geworden.

Eén bok is dus voor de Here, en één bok voor Azazel. Het schijnt volgens de overleveringen zo te zijn dat Azazel een woestijndemon was. De meningen van de geleerden loopt over de betekenis nogal uiteen.

Er zijn reeksen geleerden, die menen dat onder Azazel de duivel moet worden verstaan.

Weer anderen zeggen, dat kan niet, want aan de duivel mag niets geofferd worden. Deze mensen zeggen, dat de bok die voor Azazel is, buiten de legerplaats gebracht wordt en daar de zonden moet dragen. Een type dus van Jezus, die ook buiten de legerplaats moest om te lijden.

En zo staat de ene mening, over de betekenis van Azazel, tegenover de andere. Maar is het werkelijk zo moeilijk?

We moeten ons bij dit soort zaken steeds bedenken, dat het niet gaat om de bokken zelf, maar dat het gaat om de geestelijke betekenis erachter.

We zullen nu proberen aan de hand van de teksten de betekenis te doorgronden.

Het is nodig om dit te doen, omdat anders de betekenis van alles wat met de grote verzoendag te maken heeft, niet goed begrepen kan worden.

Leviticus 16:8 en 9

"...en Aäron zal over beide bokken het lot werpen; een lot voor de Here, en een lot voor Azazel. Dan zal Aäron de bok waarop het lot voor de Here gevallen is, brengen en hem ten zondoffer bereiden."

Zijn beide bokken voor de Here?

Nee, er wordt duidelijk gesproken over een bok die voor de Here is en een bok die voor een ander is. Laten we vooral niet vergeten dat het er om gaat, dat het volk verzoend wordt, d.w.z. dat het symbolische offer, dat op Jezus ziet, geofferd wordt tot verzoening van de zonden.

Met eerbied gesproken: Meer is er niet nodig (behalve de handelingen die met het bloed moeten worden verricht.)

Waarom dan een tweede bok? Is dit om, zoals sommigen zeggen, te symboliseren dat Jezus buiten de legerplaats moest lijden?

Maar, iets verder in Leviticus 16 hebben we gelezen, dat dezelfde bok die als zondoffer diende, nadat zijn bloed het werk heeft gedaan in het Heilige der Heilige, buiten de legerplaats gebracht werd en aldaar verbrand. (vers 27)

Omdat Jezus zowel hogepriester als offer is, is het niet mogelijk tot in detail het 'zinnenbeeld' gelijk te maken aan de werkelijkheid.

Maar toch is de betekenis van alles wat gebeurde in de tempeldienst gelijk aan wat Jezus deed. Hij offerde zichzelf, als zoenoffer voor ons, Hij bracht het bloed als Hogepriester het heilige der heilige binnen in de hemel, maar zijn lichaam, waarin geen leven meer was, was buiten de legerplaats.

Waarom moet er dan een tweede bok zijn, die de woestijn wordt ingestuurd?

Is het wel zo dat die tweede bok een offerande is, zoals sommigen denken?

Daar wordt niets over gezegd! Alleen de bok die geslacht werd is het offer.

Nadat alles gedaan is wat nodig was om voor Aäron zelf, zijn gezin en het volk de verzoening te voleindigen, komt Aäron en legt zijn handen op de kop van de bok die voor Azazel is en legt alle ongerechtigheden en alle overtredingen en alle zonden op de bok.

Leviticus 16:20-22

"Wanneer hij (de hogepriester) de verzoening van het heiligdom en van de tent der samenkomst en van het altaar voleindigd heeft, dan zal hij de levende bok brengen, en Aäron zal zijn beide handen op de kop van de levende bok leggen en over hem al de ongerechtigheden der Israëlieten en al hun overtredingen in al hun zonden belijden; hij zal die op de kop van de bok leggen en die door iemand die daarvoor gereed staat, naar de woestijn laten brengen."

Nogmaals: De ene bok was voor de Here en de andere voor Azazel.

Die twee staan tegenover elkaar.

We weten, na het kruis, dat de bok die voor de Here was een type is van de Here zelf. Als dit zo is, en daar is geen twijfel over mogelijk, dan is de andere bok het type van degene die altijd tegenover de Here staat: de satan.

In Leviticus 16 wordt ook gesproken van een bok die sterft en een bok die blijft leven tot die de woestijn ingestuurd wordt.

De Heer sterft, dat kon Hij omdat Hij de gestalte van een mens had aangenomen.

De satan blijft leven, want hij is geest, en zal tot in eeuwigheid de straf moeten dragen die hem wordt opgelegd vanwege zijn zonden en vanwege de schuld die hij heeft aan de zonden van de mensen.

vers 22

"Zo zal de bok al hun ongerechtigheden op zich dragen naar een onvruchtbaar land...."

Ook in deze tekst zitten er aanwijzingen dat deze bok nooit Jezus kan voorstellen. De bok wordt met de op hem gelegde ongerechtigheden gebracht naar een onvruchtbaar land en zal daar blijven. Het is de woestijn, ook wel wildernis genoemd.

Is Jezus nadat Hij de ongerechtigheden op zich genomen heeft blijven leven en is Hij dan nu in de wildernis, of wordt Hij daar alsnog naar toegebracht? Nee, daar is geen sprake van! Christus is nu gezeten aan de rechterhand Gods in de hemelen.

Wat doet Hij daar?

Hij is onze hogepriester!

Hebreeën 9:11-12

"Maar Christus, opgetreden als hogepriester der goederen, die gekomen zijn, is door de grotere en meer

volmaakte tabernakel, niet met handen gemaakt, dat is, niet van deze schepping, en dat niet met het bloed van bokken en kalveren, maar met zijn eigen bloed, eens voor altijd binnengegaan in het heiligdom, waardoor Hij een eeuwige verlossing verwierf."

Het bloed van de bok dat ten zondoffer was, werd door Aäron, de hogepriester, binnen het heilige der heilige gebracht. Zowel het zondoffer, als de hogepriester zijn dus typen van de Here Jezus Christus.

Jezus is nog steeds in de hemel. Nog steeds vervult Hij daar zijn taak als Hogepriester in het heilige der heilige.

Wanneer kwam Aäron zijn handen leggen op de levende bok?

Nadat hij het werk in het heilige der heilige had gedaan!

Wanneer zal onze hemelse Hogepriester onze ongerechtigheden op 'de bok Azazel' leggen?

Als Hij klaar is in het hemelse heilige der heilige!

Als Jezus weerkeert en het Koningschap op zich genomen heeft zal Hij 'iemand die klaar staat' de opdracht geven de duivel te verwijderen, weg van zijn volk.

Openbaringen 20:1-3

"En ik zag een engel nederdalen uit de hemel met de sleutel des afgronds en een grote keten in zijn hand; en hij greep de draak, de oude

slang, dat is de duivel en de satan, en hij bond hem duizend jaren, en hij wierp hem in de afgrond en sloot en verzegelde die boven hem..."

Dit zijn de dingen die gebeuren op de grote verzoendag. De dag, dat God Zich verzoent met zijn volk Israël. De dag die komt als Jezus weerkeert op de aarde.

Dit feest heeft dus een sterk heenwijzend karakter en is dus nog onvervuld.

Zoals we met alle reeds behandelde feesten gezien hebben, houdt het niet op met de heenwijzing naar vervulde, of nog te vervullen beloften en profetieën met betrekking tot Israël. Bij alle feesten zagen we dat wat met de feesten wordt uitgebeeld ook van toepassing is op de gelovige christen.

Ook bij dit feest is dat weer het geval.

Laten we nog eens in het kort doornemen hoe het allemaal in elkaar zit. Het slachten van het 'lam' op Pesach en het slachten van de bok op grote verzoendag zijn heenwijzende offers.

Op Pesach was het heel duidelijk dat er plaatsvervangend bloed moest vloeien waardoor de verderfengel voorbijging.

Dat offer bracht leven.

Nadat het bloed geaccepteerd was als zijnde vergoten voor die persoon waaraan de verderfengel voorbij ging, was men er nog niet.

Men moest radicaal alle zuurdesem uit het huis verwijderen en Egypte de rug toekeren en God achterna de woestijn in.

Dit zijn, of moeten zijn de eerste stappen die een mens maakt als die tot geloof komt:

Geloven dat het bloed van het Lam vergoten is voor jou persoonlijk.

Dit moet duidelijk gemaakt worden, tegenover God en tegenover mensen.

Dan moet radicaal alles wat zonde is weggedaan worden.

De wereld moet de rug worden toegekeerd en dan in vol vertrouwen achter de Heer aan.

Het wekenfeest geeft niet alleen weer wat Gods plannen zijn met Israël, maar laat ook zien wat het gevolg is van het achter Jezus aangaan.

Jezus heeft, na zijn dood en opstanding, het aangezicht van Zijn Vader gezocht. Hij heeft Zich aan de Vader getoond. "Vader, het is volbracht!"

Zo vonden wij genade in Zijn ogen.

Wij waren weer welgevallig voor Hem.

Het resultaat is dat wij, net als bij een oogst, binnengebracht werden in

Het wekenfeest geeft niet alleen weer wat Gods plannen zijn met Israël, maar laat ook zien wat het gevolg is van het achter Jezus aangaan.

Gods 'schuur'. Dat wil zeggen: iedere

gelovige wordt geplaatst in de hemelse gewesten op het moment dat het voor hem of haar zover was dat Egypte de rug werd toegekeerd.

Dan volgt het bazuinfeest. Het Koningschap van de Messias wordt daarmee aangegeven.

Voor ons, christenen, gaat het erom: accepteren wij de Messias=Christus in ons hart?! Pas als we dat doen komt het volgende feest. De verzoening.

De grote verzoendag geeft aan, dat God Zich zal verzoenen met Zijn volk Israël.

Dit zal zijn nadat Jezus zijn voeten gezet zal hebben op de Olijfberg bij zijn wederkomst. Dan zullen de Israëlieten zien wie Hij is en zij zullen Hem erkennen als hun Koning en Messias. Zij zullen zich verootmoedigen en God zal Zich met hen verzoenen.

Als een christen Jezus ziet, en weet dat Hij Koning wil zijn in zijn hart, zal hij zich verootmoedigen voor God, en God zal Zich met hem verzoenen op grond van het zondoffer dat op Golgotha is geofferd.

Onze Hogepriester is Zelf zondoffer geworden en heeft al onze zonden op Zich genomen. De straf die op ons was heeft Hij gedragen.

Onze Hogepriester heeft al onze zonden gelegd op het hoogst geschapen wezen die de veroorzaker is van alle zonde, de duivel.

Wat zit er toch een diepte in het Woord van God. Hoe groot is Hij, Die dit allemaal zo ontzettend nauwkeurig heeft bedacht en het ook zo uitvoert! Maar wat een liefde spreekt ook uit dit alles. God heeft ons zo lief, dat Hij Zichzelf heeft gegeven als Offerlam zodat wij, die in zonden leefden, weer met Hem verzoend kunnen worden. Maar God heeft het daar niet alleen bij gelaten, Hij wil, dat wij Hem zullen kennen. Daarom heeft Hij al deze dingen zó in de bijbel laten opschrijven. Als je de bijbel oppervlakkig leest, zie je alleen de omtrekken van Gods liefde. Maar als je de bijbel gaat bestuderen, je er mee bezig gaat houden, dan ga je pas echt de liefde van God zien, maar ook zijn grootheid en zijn wijsheid.

Het is net zo als met een relatie. Als je iemand een keer ontmoet weet je van zijn bestaan. Als je met hem praat, kom je iets te weten van zijn interesses, van zijn werk, van zijn idealen.

Maar wil je tot in het diepste van iemands denken doordringen, dan moet je een levenslange relatie met hem of haar aangaan. Alleen dan, en als er sprake is van een volledig vertrouwen, is het mogelijk om iemand echt te leren kennen.

God heeft in zijn Woord alles gelegd wat nodig is om Hem te leren kennen. Alleen een dagelijkse relatie met Hem, door gebed en het lezen van zijn Woord, maakt het mogelijk Hem te leren kennen. Zelfs zijn diepste denken.

De mensen zeggen vaak dat dat niet mogelijk is. Ik ben ervan overtuigd, dat dat wel mogelijk is. Als het niet lukt, ligt het niet aan God, maar aan ons. Hij heeft ons zijn Geest gegeven én zijn Woord. En zijn Geest openbaart ons uit en door zijn Woord "zelfs de diepten Gods".

1 Korinthiërs 2:9-12

"Maar gelijk geschreven staat: Wat geen oog heeft gezien en geen oor heeft gehoord en wat in geen mensenhart is opgekomen, al wat God heeft bereid voor degenen, die Hem liefhebben. Want ons heeft God het geopenbaard door de Geest.

Want de Geest doorzoekt alle dingen, zelfs de diepten Gods. Wie toch onder de mensen weet, wat in een mens is, dan des mensen eigen geest, die in hem is? Zo weet ook niemand, wat in God is, dan de Geest Gods. Wij nu hebben niet de geest der wereld ontvangen, maar de Geest uit God, opdat wij zouden weten, wat ons door God in genade geschonken is."

Is het niet geweldig, dat God alles met ons wil delen?

We zullen hierna verder gaan met het bestuderen van Gods plannen met de mensen.

En we hebben gezien, dat Hij zijn plannen openbaart door de feesten van Israël heen.

Het volgende feest is dan het Loofhuttenfeest.

HET LOOFHUTTENFEEST

Dit zesde feest is ook een door God voorgeschreven feest en wordt ook weer in Leviticus beschreven.

We beginnen met:

Leviticus 23:33-36

"En de Here sprak tot Mozes:

Spreek tot de Israëlieten: Op de vijftiende dag van deze zevende maand begint het Loofhuttenfeest voor de Here, zeven dagen lang.

Op de eerste dag zal er een heilige samenkomst zijn, generlei slaafse arbeid zult gij verrichten.

Zeven dagen zult gij de Here een vuuroffer brengen; op de achtste dag zult gij een heilige samenkomst hebben en de Here een vuuroffer brengen; het is een feest, generlei slaafse arbeid zult gij verrichten."

Eigenlijk hoort het tweede gedeelte van deze teksten hier niet onder het hoofdstuk 'Loofhuttenfeest' thuis. Waarom niet?

Omdat er staat, dat het Loofhuttenfeest een feest is dat zeven dagen duurt. De achtste dag is een feest, dat weliswaar direct volgt op het Loofhuttenfeest, maar dat wel een apart feest is. In het Hebreeuws staat er in Leviticus 23:36 'Atseret', dat is 'slotfeest', ook wel te vertalen met: 'dag der sluiting.'

Daarom zullen wij dit 'slotfeest' als zevende feest behandelen.

Het gaat nu dus om het 'Loofhuttenfeest'.

Het is het derde feest in de zevende maand. Dit feest duurt zeven dagen.

Het getal zeven is een steeds terugkerend getal bij de feesten van God.

Het Loofhuttenfeest is een feest dat gevierd wordt als de tweede en laatste oogst binnengehaald wordt.

Leviticus 23:39

"Op de vijftiende dag van de zevende maand, wanneer gij de opbrengst van uw land inzamelt, zult gij zeven dagen het feest des Heren vieren; op de eerste dag zal er rust zijn en op de achtste dag zal er rust zijn."

Wat moesten de Israëlieten doen op die feestdagen?

Leviticus 23:40-43

"Op de eerste dag zult gij vruchten van sierlijke bomen nemen, takken van palmen en twijgen van loofbomen en van beekwilgen, en gij zult vrolijk zijn voor het aangezicht van de Here uw God, zeven dagen lang.

Gij zult het als een feest des Heren vieren zeven dagen in het jaar, een altijddurende inzetting voor uw geslachten; in de zevende maand zult gij het vieren. In loofhutten zult gij wonen zeven dagen; allen die in Israël geboren zijn, zullen in loofhutten wonen, opdat uw geslachten weten, dat Ik de Israëlieten in hutten heb doen wonen, toen Ik hen uit het land Egypte leidde: Ik ben de Here, uw God."

Het feest heeft dus te maken met de laatste inzameling van het land, en het heeft te maken met het feit, dat God de Israëlieten na hun uittocht uit Egypte, in loofhutten heeft doen wonen, zoals vers 43 zegt.

Door het wonen in de loofhutten moesten de Israëlieten er aan denken, dat God zo wonderbaarlijk voor hen gezorgd had in de woestijn. Het heeft hun daar aan niets ontbroken. God woonde temidden van hen en Hij leidde hen door zijn Geest, die door de wolk en de vuurkolom werd voorgesteld.

Even terzijde:

Is het inderdaad zo, dat de wolk de Heilige Geest voorstelt?

Dit is wat Paulus ons leert in 1 Korinthiërs.

1 Korinthiërs 10:1-2

"Want ik stel er prijs op, broeders, dat gij weet, dat onze vaderen allen onder de wolk waren, allen door de zee gingen, allen zich in Mozes lieten dopen in de wolk en in de zee..."

Er staat hier weliswaar niet, dat de wolk de Heilige Geest voorstelt, maar er wordt hier wel gesproken over twee dopen. En er worden in het nieuwe testament maar twee dopen genoemd, die voor de Korinthiërs, en dus ook voor ons, van toepassing zijn: de doop door onderdompeling in water, en de doop in de Heilige Geest.

God heeft de meeste feesten een herinneringskarakter gegeven. Door een feest te vieren werden de grote daden van God weer in herinnering gebracht, en zo levend gehouden. Maar we hebben al vaker gezien, dat dat niet het hoofddoel is van Gods feesten. God heeft door de instelling van deze feesten ons zijn verlossingsplan geopenbaard.

Elk feest geeft een bepaald deel van dat plan weer. En elk feest kent buiten het herinneringskarakter, een voorvervulling en een uiteindelijke vervulling.

De voorvervulling, zo hebben we gezien, vindt plaats in het leven van iedere christen individueel, het is een geestelijke vervulling.

De uiteindelijke vervulling is een letterlijke vervulling, die bedoeld is voor Gods volk: Israël.

De voornamelijkste betekenis van het Loofhuttenfeest ligt dus in het symbolisch weergeven van een toekomstig deel van Gods plan.

Wat is Gods plan nadat Hij Israël verlost heeft van zijn vijanden, en nadat het volk zich verzoend heeft met God en Hij hun zonden heeft vergeven?

Gods plan is in weze hetzelfde als zijn plan toen Hij Israël uit Egypte leidde: Hij wil hun God zijn, temidden van hen wonen en voor hen zorgen.

Dat is het wat Hij deed in de woestijn. En dat is wat Hij ononderbroken wilde voortzetten in het beloofde land.

God had hen daar in de woestijn bij elkaar gebracht om zijn volk te zijn.

Exodus 19:4-6

"Gij hebt gezien, wat Ik de Egyptenaren heb aangedaan, en dat Ik u op Arendsvleugelen gedragen en tot Mij gebracht heb.

Nu dan, indien gij aandachtig naar Mij luistert en Mijn verbond bewaart, dan zult gij uit alle volken Mij ten eigendom zijn, want de ganse aarde behoort Mij. En gij zult Mij een koninkrijk van priesters zijn en een heilig volk."

Precies zo wil God weer met zijn volk omgaan. Nee, niet helemaal precies zo, Hij zal een nieuw verbond met hen sluiten. Het langzamerhand bekende gedeelte van Jeremia 31 spreekt daar over.

De tijd waarin dit zal gebeuren is de periode van duizend jaar vrede.

Dan zal God weer een wolk scheppen, zoals de wolk in de woestijn, en dan zal Hij weer een vuurkolom zijn licht laten verspreiden.

Wéér zal er beschutting zijn. Wéér zal er een hut zijn waarin men kan schuilen.

Jesaja 4:2-6

"Te dien dage zal wat de Here doet uitspruiten tot sieraad en heerlijkheid zijn, en de vrucht des lands tot glorie en luister voor de ontkomenen van Israël. En het zal geschieden, dat wie overgebleven is in Sion, overgelaten in Jeruzalem, heilig zal heten - ieder die in Jeruzalem ten leven is opgeschreven, wanneer de Here het vuil der dochters van Sion zal hebben afgewassen en de bloedvlekken van Jeruzalem daaruit zal hebben weggespoeld door de Geest van gericht en van uitdelging. Dan zal de Here over het hele gebied van de berg Sion en over de samenkomsten die daar gehouden worden, des daags een wolk scheppen en des nachts een schijnsel van vlamvend vuur, want over al wat heerlijk is, zal een beschutting zijn. En er zal een hut zijn tot een schaduw des daags tegen de hitte, en tot een schuilplaats en een toevlucht tegen stortbui en regen."

Op deze dingen ziet de viering van het Loofhuttenfeest.

Jesaja schetst hier duidelijk het heenwijzende karakter van het Loofhuttenfeest.

In die tijd zal de Here wonen in Jeruzalem:

Zacharia 8:3

"Zo zegt de Here: Ik keer weder tot Sion en Ik woon binnen Jeruzalem; Jeruzalem zal de stad der trouw, en de berg van de Here der heerscharen zal de berg der heiligheid genoemd worden."

De stad zal weer bewoond zijn, dus ook na de oorlog waarin Jezus overwinnaar is, zal Jeruzalem weer een bewoonde stad zijn.

Zacharia 8:4-6

"Zo zegt de Here der heerscharen: Er zullen weer oude mannen en vrouwen op de pleinen van Jeruzalem zitten, ieder met een stok in de hand vanwege zijn hoge leeftijd. Ook zullen de pleinen der stad vol zijn van jongens en meisjes, die daar spelen.

Zo zegt de Here der heerscharen: Al zal dit in de ogen van het overblijfsel van dit volk in die dagen te wonderlijk zijn, zou het dan ook in Mijn ogen te wonderlijk zijn? luidt het woord van de Here der heerscharen."

Maar voor het zover is moet er nog wat gebeuren.

Zacharia 8:7-8

"Zo zegt de Here der heerscharen: Zie, Ik verlos mijn volk uit het land van de opgang en uit dat van de ondergang der zon; Ik breng hen terug en zij zullen binnen Jeruzalem wonen. Zij zullen Mij tot een volk en Ik zal hen tot een God zijn, in trouw en gerechtigheid."

Het zal niet meer nodig zijn, dat God dit volk corrigeert d.m.v. aanvallen van een vijand, of door geen regen te geven.

Zacharia 8:11-13

"Maar nu ben Ik voor het overblijfsel van dit volk niet meer zoals in de vorige dagen, luidt het woord van de Here der heerscharen. Want het zaad gedijt, de wijnstok geeft zijn vrucht, het land geeft zijn opbrengst en de hemel geeft zijn dauw; en Ik doe het overblijfsel van dit volk alles beërven. Gelijk gij onder vele volken een vervloeking geweest zijt, o huis van Juda en huis van Israël, zo zult gij, doordat Ik u heil schenk een zegen worden; vreest niet, laten uw handen sterk zijn."

Let er op, dat God het hier heeft over het overblijfsel van de twaalf stammen die samen Israël vormen. Het huis van Juda is Juda en Benjamin samen, zij worden Joden genoemd. Het huis Israël zijn de overige tien stammen, zij zijn de zogenaamde 'verloren stammen'. Niemand weet met enige zekerheid wie het zijn of waar ze wonen. In de aparte bijbelstudie over Israël

komt dit uitgebreid aan de orde. Voor ons zijn ze verloren, maar voor God niet! Hij weet precies welke mensen nakomelingen van die tien stammen, van Israël zijn. Als het Gods tijd is, we hebben het daar al over gehad, zal Hij allen die van zowel het huis van Juda, als die van het huis van Israël zijn terug brengen op de bergen van het land Israël. Dan zullen zij allen tot zegen zijn voor de overige volken.

Hoe de Here Zich dat voorstelt lezen we in:

Zacharia 8:23

"Zo zegt de Here der heerscharen: In die dagen zullen tien mannen uit de volken van allerlei taal vastgrijpen, ja vastgrijpen de slip van een Judeese man, en zeggen: wij willen met u gaan, want wij hebben gehoord, dat God met u is."

In die tijd zal Jeruzalem het centrum zijn van de wereld. De regering over alle volken zal van daar uit geschieden. Jezus, de Messias, zal Koning zijn. Deze Godsregering zal vrede brengen, ja zelfs het dierenrijk zal vrede kennen.

Micha 4:1-3

"En het zal geschieden in het laatste der dagen: dan zal de berg van het huis des Heren vaststaan als de hoogste der bergen, en hij zal verheven zijn boven de heuvelen. En de volken zullen derwaarts heenstromen, en vele natiën zullen optrekken en zeggen: Komt, laten wij opgaan naar de berg des Heren, naar het huis van de God Jakobs, opdat Hij ons lere aangaande zijn wegen en opdat wij zijn paden bewandelen. Want uit Sion zal de wet uitgaan en des Heren woord uit Jeruzalem. En Hij zal richten tussen volken en rechtspreken over machtige natiën tot in verre landen. Dan zullen zij hun zwaarden tot ploegscharen omsmeden en hun speren tot snoeimessen; geen volk zal tegen een ander volk het zwaard opheffen, en zij zullen de oorlog niet meer leren."

En:

Jesaja 11:6-10

"Dan zal de wolf bij het schaap verkeren en de panter zich neerleggen bij het bokje; het kalf, de jonge leeuw en het mestvee zullen tezamen zijn, en een kleine jongen zal ze hoeden; de koe en de berin zullen samen weiden, haar jongen zullen zich tezamen nederleggen, en de leeuw zal stro eten als het rund; dan zal een zuigeling bij het hol van een adder spelen en naar het nest van een giftige slang zal een gespeend kind zijn hand uitstrekken. Men zal geen kwaad doen noch verderf stichten op gans mijn heilige berg, want de aarde zal vol zijn van de kennis des Heren, zoals de wateren de bodem der zee bedekken.

En het zal te dien dage geschieden dat de volkeren de wortel van Isai (=Jezus) zullen

zoeken, die zal staan als een banier der natiën, en zijn rustplaats zal heerlijk zijn."

Wat een geweldige tijd voor Israël!

Wat een geweldige tijd voor de rest van de wereld!

Hier is veel meer over te zeggen, maar dit zou te ver buiten het kader van deze bijbelstudie vallen, want we hadden het over de feesten van Israël.

Er is nog een facet aan het Loofhuttenfeest, dat nog niet ter sprake is gekomen.

We hebben gelezen dat dit feest gevierd wordt bij de inzameling van de vruchten van het land. We zullen aan deze inzameling ook nog wat aandacht geven.

De eerste keer, dat we het hadden over een oogst was bij de behandeling van het Pinksterfeest. De oogst die daar werd uitgebeeld, was de eerste oogst, ofwel de voorjaarsoogst.

Deze eerste oogst symboliseerde de bijeenvergadering van de twee volken Juda en Israël in het land Israël.

Wat is nu de betekenis van deze tweede oogst?

De gemeente is bij het Loofhuttenfeest al niet meer in zijn huidige staat op deze aarde, we komen daar straks nog op terug. Het volk Israël is ook al bijeenvergaderd en kan dus ook niet meer in aanmerking komen voor een oogst.

Welke oogst wordt hier bedoeld? En wie worden er dan geoogst?

Het antwoord is niet zo moeilijk.

We hebben hiervoor nog enkele teksten gelezen die er over gingen dat het volk Israël tot zegen zou zijn voor de andere volken.

Zacharia 8:13

"Gelijk gij onder de volken een vervloeking zijt geweest, o huis van Juda en huis van Israël, zo zult gij, doordat Ik u heil schenk, een zegen worden..."

God schenkt zijn heil, dat is zijn heelmaking, aan Israël, zodat zij anderen daarmee tot zegen zullen zijn. De Here heeft ook Jesaja laten zien, dat de vreemdeling, dat is een ander dan een Israëliet, zich bij de Here kan aansluiten.

Jesaja 56:6-8

"En de vreemdelingen die zich bij de Here aansloten om Hem te dienen, en om de naam des Heren lief te hebben, om Hem tot knechten te zijn, allen die de sabbat onderhouden, zodat zij hem niet ontheiligen, en die vasthouden aan Mijn verbond: hen zal Ik brengen naar Mijn heilige berg en Ik zal hen vreugde bereiden in Mijn bedehuis; hun brandoffers en hun slachtoffers zullen welgevallig zijn op mijn altaar, want mijn huis zal een bedehuis heten voor alle volken.

Het woord van de Here Here, die de verdrevenen van Israël bijeenbrengt, luidt: Ik zal daartoe nog meerderen bijeenbrengen, dan er reeds toegebracht zijn."

Heel duidelijk wordt hier gesproken over een bijeenbrengen van mensen naast de reeds genoemde bijeengebrachten van Israël.

Is deze tekst inderdaad van toepassing op de periode van het duizendjarig rijk?

In het duizendjarig rijk is er toch geen sabbat meer, want de sabbat is toch een afschaduwing van het duizendjarig rijk?

Laten we de bijbel er maar op na slaan.

Jesaja 66:22-23

"Want zoals de nieuwe hemel en de nieuwe aarde, die Ik maken zal, voor mijn aangezicht zullen blijven bestaan, luidt het woord des Heren, zo zal uw nageslacht blijven bestaan. En het zal geschieden van nieuwe maan tot nieuwe maan en van sabbat tot sabbat, dat al wat leeft zal komen om zich voor mijn aangezicht neer te buigen, zegt de Here."

Het hele hoofdstuk geeft duidelijk aan dat het gaat om de tijd van het eindgericht, dat volgt op het duizendjarig vrede-rijk.

Ook in die tijd zal de sabbat gehouden worden.

Een nog duidelijker bijbelgedeelte over Gods heil zoals dat zal reiken tot aan het einde der aarde is:

Jesaja 49:5-6

"Maar nu zegt de Here, die mij (Jezus) van de moederschoot aan vormde tot zijn knecht, om Jacob tot Hem terug te brengen en om Israël tot Hem vergaderd te doen worden - en ik werd geëerd in de ogen des Heren en mijn God was mijn sterkte - Hij zegt dan: Het is te gering, dat gij Mij tot een knecht zoudt zijn om de stammen van Jacob weder op te richten en de bewaarden van Israël terug te brengen; Ik stel u tot een licht der volkeren, opdat mijn heil reike tot het einde der aarde."

Het heil is voor de volken. De volken die zullen leven in die duizend jaar van vrede, in het Koninkrijk van God.

Die duizend jaar van vrede, zijn dat niet de laatste jaren voordat God een nieuwe hemel en een nieuwe aarde maakt?

We hebben dit al uitgebreid gezien in onze studies over het Koninkrijk van God.

Na zes dagen van arbeid komt een dag van rust, van vrede.

Nadat de mensen zesduizend jaar lang zelf geregeerd hebben, en met wat voor een gevolg, komt de regering van God. Hij zal die zevende duizend jaren regeren, en dat zal een tijd zijn van wereldomvattende vrede.

Maar aan het eind van die laatste duizend jaar, wat zal er dan gebeuren?

Dat wordt weergegeven door die dag die volgt op de zeven dagen van het Loofhuttenfeest. Dat is de dag van het 'slotfeest'.

Dit feest zullen we nog behandelen.

We zullen nu eerst nog naar de kant van de voorvervulling gaan kijken.

DE VOORVERVULLING VAN HET LOOFHUTTENFEEST

We hebben nu een aantal kanten bekeken die met het Loofhuttenfeest te maken hebben. En alles wat we gezien hebben had te maken met een toekomstige vervulling voor het volk Israël.

Maar we hebben al eerder gezien, dat datgene wat voor het volk Israël nog vervuld moet worden, al voorvervuld is in het leven van iedere christen. We hebben ook gezien, dat die voorvervulling niet exact gelijk is aan de uiteindelijke vervulling, maar van geestelijke aard is. Bovendien is gebleken, dat er sprake is van een steeds hogere vorm van vervulling.

Misschien is dat nog niet helemaal duidelijk, maar het zal zeker duidelijk zijn nadat we het over de geestelijke kant van het Loofhuttenfeest hebben gehad.

Het Loofhuttenfeest geeft, in heenwijzende zin, de tijd van

rust en vrede weer voor het volk Israël, onder de heerschappij van de Messias. Hij zal voor hen zorgen en Hij zal te midden van hen wonen.

De afschaduwing van dit alles begon bij de uittocht uit Egypte. Vanaf toen heeft God voor hen gezorgd en vanaf toen was Hij in hun midden, vanaf toen heeft Hij hen beschut, als een loofhut, met zijn wolk en vuurkolom.

Maar zoals gezegd was dit alles slechts een voorafschaduwing van een toekomstige verwerkelijking, en we hebben gezien dat die verwerkelijking, ofwel de vervulling van Gods plannen met Israël, nog in de toekomst ligt. Wanneer?

Dat zal zijn in de periode die het duizendjarig rijk genoemd wordt. Maar hoe is dit alles al voorvervuld in het leven van een christen?

De Israëlieten trokken uit Egypte; van ons wordt verwacht dat wij uit de wereld trekken, d.w.z. dat wij ons op de hemelse dingen richten. Toen God de Israëlieten zijn wetten gaf, op stenen tafelen,

Die duizend jaar van vrede, zijn dat niet de laatste jaren voordat God een nieuwe hemel en een nieuwe aarde maakt?.

verwachtte Hij van hen dat zij naar die wetten zouden leven. En zo wilde God hen tot zegen zijn en voor hen zorgen.

God legde zijn wetten in ons verstand en Hij schreef ze in ons hart. (Hebreeën 8:16)

Van ons verwacht Hij ook gehoorzaamheid aan die wetten. Als we dan zijn geboden bewaren, en dat is lang zo moeilijk niet dan voor de Israëlieten, want God heeft zijn wetten in ons hart geschreven, dan is Gods liefde volmaakt in ons.

1 Johannes 2:3-5

"En hieraan onderkennen wij, dat wij Hem kennen: indien wij zijn geboden bewaren. Wie zegt: ik ken Hem, en zijn geboden niet bewaart, is een leugenaar en in die is de waarheid niet; maar wie zijn woord bewaart, in die is waarlijk de liefde Gods volmaakt."

Als we doen wat Hij van ons vraagt, zal zijn liefde volmaakt zijn in ons.

En het gevolg is, dat Hij voor ons zorgt. Als we iets nodig hebben hoeven we het Hem alleen maar te vragen.

1 Johannes 3:21-22

"Geliefden, als ons hart ons niet veroordeelt, hebben wij vrijmoedigheid tegenover God, en ontvangen wij van Hem al wat wij bidden, daar wij zijn geboden bewaren en doen wat welgevallig is voor zijn aangezicht."

Betekent dit, dat wij 'iets' kunnen 'verdienen' door zijn geboden te bewaren?

Nee, wij kunnen nooit gerechtvaardigd worden tegenover God door het doen van dingen die God zegt:

Romeinen 3:20

"....daarom, dat uit werken der wet geen vlees voor Hem gerechtvaardigd zal worden...."

MAAR.....

Romeinen 3:21-23

"Thans is echter buiten de wet om gerechtigheid Gods openbaar geworden, waarvan de wet en de profeten getuigen, en wel gerechtigheid Gods door het geloof in Jezus Christus, voor allen die geloven; want er is geen onderscheid. Want allen hebben gezondigd en derven de heerlijkheid Gods, en worden om NIET gerechtvaardigd uit zijn genade, door de verlossing in Christus Jezus."

De Israëlieten zochten rechtvaardiging in het doen van dingen die de wet zei.

Het doen van de wet brengt echter geen rechtvaardiging, zoals we net gelezen hebben. Maar gerechtvaardigd worden is toch mogelijk en er hoeft niets meer voor gedaan te worden, want alles wat gedaan moest worden heeft Jezus al gedaan.

Betekent dit nu, dat wij de wetten die God ons in het hart heeft geschreven, niet behoeven te doen? Nee, beslist niet! God vraagt nog steeds, dat wij doen wat Hij ons gebiedt, we lazten dat net nog in 1 Johannes. Wat is dan het verschil?

Het grote verschil zit 'm hier in, dat onze rechtvaardiging niet meer afhangt van het wel of niet doen van Gods wil. Het min of meer krampachtig nakomen van Gods wetten is nu voorbij. Iedereen die dit deed, of nog doet, mag weten dat door het werk van de Heer Jezus en ons geloof in Hem, we gerechtvaardigd ZIJN.

We kunnen nu tot rust komen van onze werken, want wij hebben rust gevonden in Jezus.

Hebreeën 4:10

".... Want wie tot zijn rust is ingegaan, is ook zelf tot rust gekomen van zijn werken...."

Dit is de rust waar het Loofhutenfeest op wijst. De sabbatsrust voor het volk van God. De rust die mogelijk is omdat God in hun midden is en voor hen zorgt.

De rust die zij zullen genieten doordat Hij voor de dag "een wolk schept en des nachts een schijnsel van vlammend vuur, want over al wat heerlijk is, zal een beschutting zijn. En er zal een hut zijn tot een schaduw des daags tegen de hitte, en tot een schuilplaats en een toevlucht tegen stortbui en regen." (Jesaja 4:5-6)

Is dit niet de rust die wij als christenen ook kennen? Het is toch zo, dat wij tot rust zijn gekomen van ons werken? (geestelijk gezien).

En het is toch zo, dat God voor ons zorgt?

Maar ook de wolk, ofwel de Heilige Geest is ons gegeven.

En is het Woord dat wij hebben niet een schijnsel van vlammend vuur, dat ons pad verlicht? (Psalm 119:105) Allemaal voorvervullingen van wat met het Loofhutenfeest wordt aangeduid.

Maar toch is die voorvervulling, die al zoveel beter is dan wat de Israëlieten kenden in de woestijn toen zij gelegerd waren rondom de tabernakel, toch is die voorvervulling maar ten dele.

Het zal duidelijk zijn, dat de rust die wij zullen genieten als wij bij Jezus zijn, van een hogere orde is, dan de rust die wij nu genieten als christenen.

Want al ons kennen, maar ook al ons ervaren is nu nog maar ten dele. (1 Korinthiërs 13:12)

We zien dus, dat de vervullingen trapsgewijs verlopen. De eerste vervulling van de belofte (aan Abraham, Isaac en Jacob gedaan), is de uittocht van het volk Israël uit Egypte en het wonen en leven onder Gods leiding in de woestijn en later in het beloofde land. De relatie die zij met God hadden, verliep via Mozes en de priester. Het was een natuurlijk volk, wel geleid

door de Geest, die in de wolk voor hen uitging, maar zij hadden geen inwonende Geest van God.

De tweede vervulling is die zoals die zich in het leven van elke christen voordoet. Uittocht uit de wereld en het leven onder Gods leiding. De relatie met God is direct, door de inwoning van de Heilige Geest van God.

In de geest kunnen wij rechtstreeks met God spreken.

De derde en vierde vervulling zijn voor twee verschillende groepen en zullen beiden op ongeveer hetzelfde tijdstip in vervulling gaan.

De derde vervulling is als het volk Israël weer als een volk zal wonen in het land Israël en zij verzoend zullen zijn met God. Israël is dan een natuurlijk volk wat van klein tot groot vervuld zal zijn met Gods Geest. Ook zal de Heer letterlijk in hun midden wonen. Dat deze vervulling weer verder gaat dan dat wat de christenen nu kennen zal duidelijk zijn.

Bij de vierde vervulling is er weer sprake van een hogere trap van vervulling.

Het gaat om de vervulling die de christenen meemaken, als de Heer komt. Wij zullen dan niet meer 'in het vlees' zijn, maar onze lichamen zullen veranderd worden en wij zullen voor altijd, als zonen van God, bij Hem zijn.

Een hogere trap van vervulling bestaat er niet.

Het is mogelijk op veel van de dingen die we nu besproken hebben nog dieper in te gaan. En vaak zijn er nog meer facetten die belicht zouden kunnen worden, maar het is nu al veel stof die we behandeld hebben. En waar het om ging is, dat enig inzicht werd verkregen in Gods heilsplan, zoals Hij dat in zijn feesten heeft vastgelegd.

We zullen nu het laatste feest: "Het Slotfeest" gaan behandelen.

DE LAATSTE DAG, "HET SLOTFEEST".

Het zevende feest, is het feest van de laatste dag, ofwel het 'slotfeest'.

Aansluitend op die volheid van tijd, die met het zeven dagen durende feest wordt aangegeven, volgt het feest op de achtste dag.

Die zeven dagen geven de tijd weer van het duizendjarig vrederijk. Die achtste dag volgt daar direct op en heeft blijkbaar een directe relatie met die voorgaande tijd.

Wat komt er nog na het duizendjarig vrederijk?

Dat is de dag van de oogst.

Jezus zegt dat de oogst de voleinding der wereld is. In een gelijkenis spreekt Hij over de kinderen van het Koninkrijk, die het goede zaad zijn, en Hij heeft het over onkruid: de kinderen van de boze.

Mattheüs 13:24-32 en 36-43 (lezen)

In deze gelijkenis maakt Jezus duidelijk hoe de dingen er voor staan als de voleinding der wereld daar is. Deze woorden 'voleinding der wereld' geven aan, dat alles wat met deze wereld te maken heeft, zijn tijd heeft gehad.

De tijd is vol, de wereld is aan zijn einde.

God zal een nieuwe hemel en een nieuwe aarde scheppen.

Wat er dus op die laatste dag gebeurd, is het afwikkelen van Gods plan wat Hij heeft met deze aarde en met alles wat daar op leeft.

Nu hebben we gelezen in Mattheüs 13:39b, dat het laatste wat gebeurd voordat de tijd van deze wereld vol is, de oogst is.

"...de oogst is de voleinding der wereld."

Over welke oogst heeft Jezus het hier?

Hij heeft het over een oogst waarbij onkruid en koren tegelijk geoogst worden.

Is dit als Jezus terugkomt op de wolken en de gelovigen verenigd zullen worden met Hem?

Nee, want bij die gebeurtenis worden alleen de gelovigen bij elkaar vergaderd en bij wijze van spreken: in Gods schuur gebracht.

Van een bijeenhalen van het onkruid is geen sprake en van het verbranden van dit onkruid nog minder. De vurige oven heeft namelijk te maken met het eindoordeel, als met dat laatste oordeel vanaf de grote witte troon, geoordeeld wordt of iemands naam geschreven is in het boek des levens of niet.

Openbaringen 20:11-15 (lezen)

Weer terug naar Mattheüs 13.

Jezus zegt in zijn gelijkenis, dat de vijand komt en onkruid zaait te midden van het pas gezaaide koren. Maar, zult u misschien zeggen, in Openbaring 20 staat toch dat de duivel die 1000 jaar gebonden zal zijn? Dat klopt. Er staat ook in de gelijkenis, dat de vijand, na het zaaien weggaat.

Dit weggaan komt overeen met zijn gebondenheid van duizend jaar. Hij is niet meer in staat om de volkeren te verleiden die duizend jaar, maar hij heeft, volgens de gelijkenis, wel kans gezien om onkruid te zaaien tussen de kinderen van het Koninkrijk. En dit onkruid komt op nádat de 'vijand' is weggegaan.

De engelen willen vast het onkruid tussen het koren uit halen, maar de Heer zegt in vers 29 en 30:

"Nee, want bij het bijeenhalen van het onkruid zoudt gij tevens het koren kunnen uittrekken. Laat beide samen opgroeien tot de oogst. En in de oogsttijd zal Ik tot de maaiers zeggen: Haalt eerst het onkruid bijeen

en bindt het in bossen om te verbranden, maar brengt het koren bijeen in mijn schuur."

Nogmaals: de oogst is de voleinding der wereld. Niet eerder, niet later.

vers 40-43

"Zoals nu het onkruid verzameld wordt en met vuur verbrand, zo zal het gaan bij de voleinding der wereld.

De Zoon des mensen zal zijn engelen uitzenden en zij zullen uit zijn Koninkrijk verzamelen al wat tot zonde verleidt en hen, die de ongerechtigheid bedrijven, en zij zullen hen in de vurige oven werpen; daar zal het geweest zijn en het tandengeknars. Dan zullen de rechtvaardigen stralen als de zon in het Koninkrijk huns Vaders!

Wie oren heeft, die hore!"

Die achtste dag, die min of meer één geheel is met het Loofhuttenfeest, geeft symbolisch het feest weer van: het stralen van de rechtvaardigen als de zon in het Koninkrijk van God.

Bij alle feesten hebben we het gehad over de 'voorvervulling'. Bij dit feest is er geen echte voorvervulling.

Er is wel sprake van twee verschillende groepen van mensen, die te Zijner tijd het eeuwige leven ontvangen: De christenen en hen die bij de grote witte troon in het boek des levens blijken te staan. Maar, beiden ontvangen hetzelfde eeuwige leven. En beide groepen zullen stralen als de zon in het Koninkrijk huns Vaders. Geen echte voorvervulling dus in de zin van de eerder besproken voorvervullingen. Die waren allen van een lager niveau dan de uiteindelijke vervulling.

Tot slot nog dit:

Het slotfeest geeft niet alleen het einde van de wereld aan, met daarbij het laatste oordeel, maar het is ook het begin van iets nieuws.

De Joden hebben dit goed begrepen, want op die achtste dag van het feest, vierten zij het 'vreugdefeest van de Tora'. Gewoonlijk wordt er over 'Vreugde der wet' gesproken. Elk jaar weer wordt het voorlezen van die Tora voleindigd op de achtste dag van het Loofhuttenfeest.

Maar zoals de psalmdichter het zegt in:

Psalm 119:96

"Aan alles, hoe volkomen ook, heb ik een einde gezien, maar uw gebod is onbegrensd."

Dus wordt direct nadat het einde van de Tora is gelezen, begonnen met het begin van de Tora.

Het nieuwe begin, dat begint op de dag van het einde, is als de nieuwe hemel en de nieuwe aarde worden geschapen.

Openbaringen 21:1-7

"En ik zag een nieuwe hemel en een nieuwe aarde, want de eerste hemel en de eerste aarde waren voorbijgegaan, en de zee was niet meer.

En ik zag de heilige stad, een nieuw Jeruzalem, nederdalende uit de hemel, van God, getooid als een bruid, die voor haar man versierd is.

En ik hoorde een luide stem van de troon zeggen: Zie, de tent van God is bij de mensen en Hij zal bij hen wonen, en zij zullen zijn volken zijn en God zelf zal bij hen zijn, en Hij zal alle tranen van hun ogen afwissen, en de dood zal niet

meer zijn, noch rouw, noch geklaag, noch moeite zal er meer zijn, want de eerste dingen zijn voorbijgegaan.

En Hij die op de troon gezeten is, zeide: Zie, Ik maak alle dingen nieuw.

En Hij zeide: Schrijf, want deze woorden zijn getrouw en waarachtig.

En Hij sprak tot mij: Zij zijn geschied. Ik ben de Alpha en de omega, het begin en het einde. Ik zal de dorstige geven uit de bron van het water des levens, om niet. Wie overwint, zal deze dingen beërven, en Ik zal hem een God zijn en hij zal mij een zoon zijn."

Wat een geweldige toekomst.

Wat is God groot, dat Hij dit alles voor ons heeft weggelegd.

Wat is Hij groot, dat Hij er zèlf voor gezorgd heeft, dat wij niet buiten zijn plannen vielen door onze zonden.

Met deze laatste feestdag, die door God zelf werd ingesteld, zijn we automatisch aan het eind gekomen van onze bijbelstudies over de feesten van God. Er zijn nog enkele dingen blijven liggen, zoals: de betekenis van de offeranden die bij deze feesten gebracht moesten worden en wat de getallen voor een rol spelen bij al deze feesten.

In een latere bijbelstudie hoop ik daar nog eens op terug te kunnen.